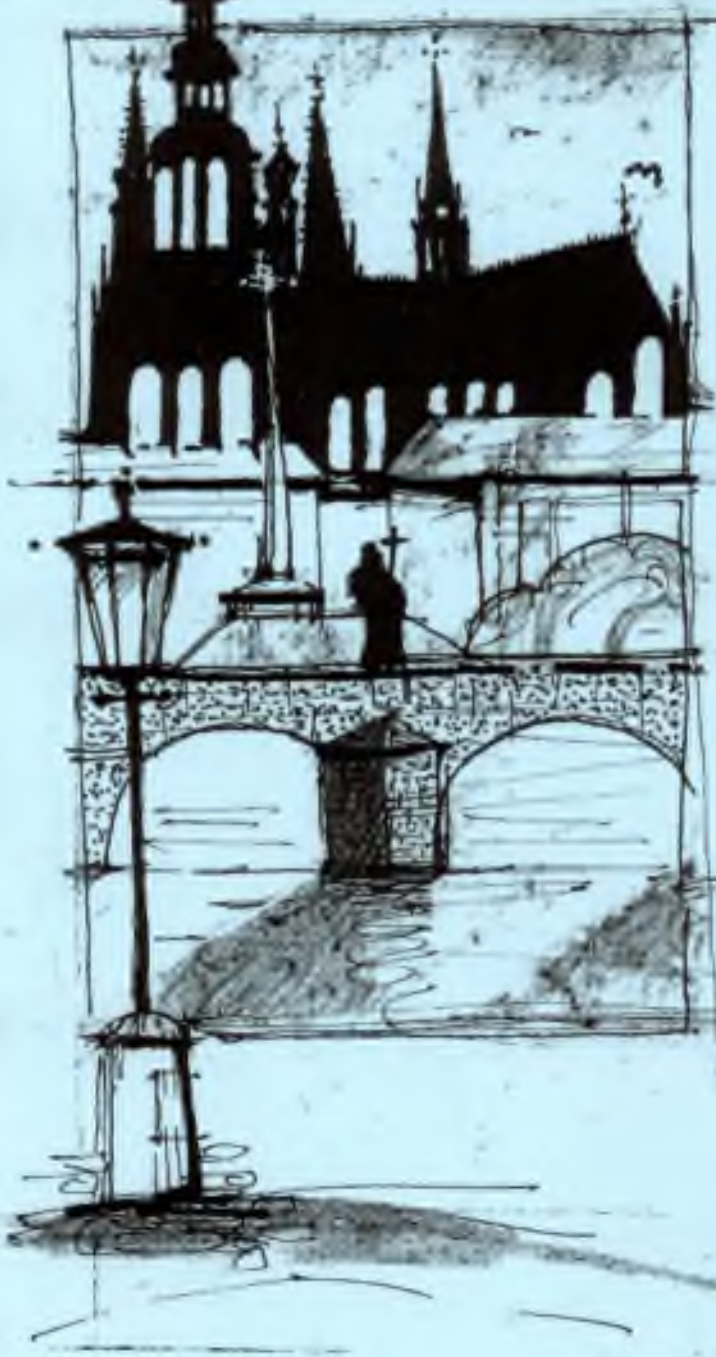

VĚSTNÍK

SOKOL SYDNEY

AUSTRALIA

Vysoké Tatry – Tatranská Lomnica

Plně zařízený byt pro 4 osoby k pronájmu - 2 ložnice.

Krásné tatranské prostředí.

Možnost ubytování na krátkou anebo delší dobu od ŘÍJNA 2003.

Bližší informace prosím volejte Drahuše Cooper 0418 452 502

Kontakt na Slovensku Maria Collaková 421 903 206 263

DENTAL IMPLANTS

Missing Teeth?

Dental Implants may be the solution:

- You can talk, laugh and smile without worrying. Your new teeth will be fully anchored and feel just like your own teeth.
- Eat what you like without problems
- Recover your natural smile
- A safe and reliable treatment method
- There is no need to file down adjacent teeth

**Dr. J. Mader, Suite 106, "Piccadilly"
222 Pitt Street, Sydney, 2000
Phone: 9264 5210**

Our Treatment Solutions

Single Teeth

Multiple Teeth

Dentures

Whether you are missing a single tooth or a complete jaw, we will have a solution to meet your needs. Implants have a totally natural appearance and feel just like your real teeth. Please visit

HEALTH SPA TOURS / BROOKVALE TRAVEL

Spoil Yourself This Christmas

SILVESTER in BUDAPEŠŤ

BUDAPEŠŤ – PRAHA – VIEDEN

Český Krumlov – Bratislava

VIANOCE – SILVESTER –

SPA – OPERA (Optional)

Depart 25.12.2005

The Magical Christmas Tours.

**Enjoy the performance of Die Fledermaus in Prague Opera,
Welcome the New Year with the Spectacular all night celebration,
Dip into Thermal pool and relax in the Spa
Discover Eastern Europe in Style**

**18 – Day Luxury Escorted Tour
Value Plus: \$6,450.-**

Includes:

**Airfare, 4 star centrally located luxury hotels,
New Year's Eve Gala dinner with entertainment,
Most meals, comprehensive sightseeing tours
4 spa treatments, and much more...**

**For details please call Eva:
Health Spa Tours / Brookvale Travel
(02) 9449 1786
www.healthspatours.com.au
Lic. No. 2TA000118**

KRAJANSKÁ FIRMA AUTO OPRAVÁŘŮ VÁM ODBORNĚ ODHADNE CENU OPRAVY.

ROVNĚŽ ZAŘÍDÍ VEŠKERÝ STYK PO VYPLNĚNÍ NUTNÝCH FORMULÁŘŮ S
POJIŠŤOVNOU.

POUŽÍVÁME NEJNOVĚJŠÍ METODY OPRAV S MODERNÍM ZAŘÍZENÍM.

INCORPORATED IN N.S.W.

GOULBURN WINE BEER & SPIRITS SUPPLY PTY LTD

Wholesale Wine & Spirits Merchants

9-13 Brisbane Street, Darlinghurst, N.S.W. 2010 Australia

Tel (02) 9264 8459 Fax (02) 9264 8941

*** WE IMPORT A LARGE RANGE OF CZECH BEERS & SPIRITS ***

• BŘEŽŇAK & ZLATOPRAMEN	• JELÍNEK BOROVÍČKA
• KARLOVARSKÁ BECHEROVKA	• JELÍNEK FERNET
• TUZEMSKÝ RUM	• STARÁ MYSLIVECKÁ
• JELÍNEK SLIVOVICE	• PRADĚD
• JELÍNEK GRIOTKA	• KIRSCH
• KLÁŠTERNÍ TAJEMSTVÍ	• JAKA MARUS

*** WE DELIVER LOCALLY AND INTERSTATE ***

SOKOL SYDNEY LIMITED

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086
ACN 000 378 736 www.sokolsydney.com

THE SOKOL SYDNEY PROGRAMME OF ACTIVITIES MAY BE
HEARD ON 02 9452 5617

Číslo 5 Ročník LIII Říjen 2005
Number 5 Volume LIII October 2005
Print Post Approved PP 239732-00003

Z pražské vojenské historické přehlídky k 60. výročí konce 2. světové války.

Český dialog / Czech Dialogue 6/2005 Foto V. Kašák jr.

OBSAH

<i>Slovo jednatele a pokladníka</i>	6
<i>Ohlasy čtenářů</i>	7
<i>Dopis Generálního konsula</i>	8
<i>Žalov</i>	12
<i>Roman Hosák / Karel Niemczyk</i>	13
<i>Cvičební hodina žáků</i>	15
<i>Osvobození Čechů i Slováků</i>	16
<i>Udělení ceny Gratias agit</i>	18
<i>War diary of Frank Hokr</i>	19
<i>O sletech a spartakiádách</i>	21
<i>Krásy a taje České republiky</i>	23
<i>Kino Ponrepo</i>	25
<i>Humor</i>	26
<i>Cestování ze Zlína do Sydney</i>	27
<i>Perly a perličky</i>	28
<i>Šlápějemi dějin</i>	32
<i>Československé dějiny</i>	34
<i>Likvidace Čechů – R. Heydrich</i>	36
<i>Česká republika v datech</i>	38
<i>Teroristické útoky v Egyptě</i>	39
<i>Občanské průkazy u nás</i>	40
<i>Smrt pod motolskou hruškou</i>	41
<i>Vlna, vlny a vlnění</i>	42
<i>Z tajů krás české řeči</i>	45

VĚSTNÍK

Dvouměsíčník Sokola Sydney.
Obsah publikovaných článků
nemusí být totožný s názory
redakce. Vyhrazujeme si právo
články upravit.

Telefon redakce:
02 9528 7928

Email:
contact@sokolsydney.com
Věstník se též nachází na
internetové stránce
www.sokolsydney.com

Příští uzávěrka Věstníku:
2.11.2005
(Vždy první středa
v každém lichém měsíci)

VŠEHOCHUŤ OD JEDNATELE

Do třetice všeho dobrého – po úspěšných vepřových hodech, o nichž se podrobněji zmiňuje bratr pokladník, „Setkání druhé generace“ a náš stánek na Eurofestě též přinesly finanční úspěch – to vše díky obětavým dobrovolníkům, bez kterých se samozřejmě nemůže nic uskutečnit. Nikdy jich není dost a další pomoc je vždy vítaná; můžete-li, přihlaste se na 9981 4765. (Skoro celý zisk musí být bohužel obětován na opravu kanalizace, která se nečekaně ocitla v havarijním stavu.) Další chystané akce jsou nohejbalový a volejbalový turnaj 22-23/10 a Melbourne Cup oběd 1/11 – podrobnosti naleznete na následující straně. Stinnou stránkou našich akcí je smutná skutečnost, že jen pouhých 10% účastníků se objedná předem. To velmi komplikuje přípravu akcí, způsobuje buď přebytek a ztrátu na připravených jídlech, nebo naopak jejich nedostatek i nespokojenost těch, na které se nedostalo. Proto budou mít v budoucnosti absolutní přednost a zaručené jídlo jenom ti, kteří si je včas zamluví. Děkujeme všem, kteří svou účastí přispívají k úspěchům našich akcí. Neradostnou zprávou je rezignace Marty a Jardy z vedení naší oblíbené restaurace, která proto musela dočasně skončit pravidelný provoz koncem září. Kvalifikovaní zájemci se mohou přihlásit na 9981 4765.

Nazdar! Petr Čermák

ZPRÁVA POKLADNÍKA

Dary a předplatné na Věstník celkem \$545; fond na údržbu Národního domu \$175. Děkujeme všem dárcům.

Členské příspěvky \$450. 55 členů nemá zaplacené příspěvky na rok 2005, z toho 37 ani za rok 2004. Příspěvky \$25 na rok 2005 jsou (podle australských pravidel) splatné do 31.1.2005.

Věstník: Předplatné pro nečleny \$20 je na kalendářní rok, od 1.1. do 31.12. na 12 měsíců od data zaplacení. Od 1.1.06 roční předplatné bude \$25.

Vydání mimořádné bylo \$2,400 za postavení skladiště.

Vepřové hody. To nejlepší naposled. Čistý zisk byl o 61% vyšší než minulý rok. (Neměli bychom je pořádát dvakrát ročně?) Další potěšující okolností byl zvýšený počet mladých návštěvníků, hlavně z řad českých a slovenských studentů a jejich mezinárodních přátel – skoro polovina. Budeme se těšit na jejich další návštěvy.

Dary na Věstník a údržbu sokolského Národního Domu obdržené od 1.7.2005 do 31.8.2005:

Darmopil R	25	Machková H	20	Keller R	25
Kral K	20	Březný B	20	Kantůrek L&M	20
Hrdinová J	100	Šárka J	50	Krauss J	125
Agius L	75	Kalina I&L	20	Vavroš Z	50
Foltýn E Dr	20	Bureš O	20	Dostál J	40
Slezáček I Dr	30	Seidl G	20	Jedovnický S&J	20
Lokšanová A	20				

Prosím vystavujte všechny platby na „Sokol Sydney Ltd“ s uvedením na jaký účel, se zpáteční adresou a zašlete na adresu: M Moravec, P O Box 19, CROYDON PARK NSW 2133.

„SOKOL SYDNEY LTD“ (nic nevynechávat ani nepřidávat) na šeku nebo „Money Order“ je teď jediný „Payee“ australským bankám přijatelný. Prosíme používejte jen tento název pro všechny platby.

Stvrzenky budou přiloženy k příštímu Věstníku.

Miroslav Moravec

CVIČENÍ PRO DĚTI v sokolském Národním domě

15.30-16.30 hod. vždy v sobotu:

8. a 22. října; 5. a 9. listopadu; 3. a 17. prosince.

Volejte Jane 0438 014 125

Nohejbalový a volejbalový turnaj 2005.

Tradiční sokolský turnaj za účasti melbournských týmů se bude konat ve dnech 22-23/10 v sokolovně. V sobotu od 10 hod se bude hrát nohejbal, večer následuje posezení při kytarách. V neděli se hraje volejbal. Dobré jídlo a pití bude pro Vás připraveno po celou dobu turnaje. Zájemci o účast v turnajích, jednotlivci a nebo celé týmy se mohou přihlásit na tel 9807 4468. Přijďte se podívat a podpořit sokolské týmy.

"MELBOURNE CUP 2005" v Sokole.

Proslulý jarní dostihový festival a samozřejmě nejdůležitější dostihový závod roku můžete tentokrát shlédnout na velkém plátně v sokolovně. Sokol pro Vás připraví oběd o třech chodech za jednotnou cenu \$22 na osobu. Jídlo bude zajištěno pouze pro závazné objednávky a to nejpozději do 28/10/05. Prosíme zajistěte si včas objednávky na tel 9807 4468. Oběd se podává od 13 hod. v úterý 1. listopadu a ti, kteří se předem objednali budou mít absolutní přednost. Návštěvníci bez předchozí objednávky budou muset čekat, dokud všichni ti objednaní nebudou obslouženi a jídlo se na ně nemusí vždy dostat!

Ohlasy čtenářů

Přiložených \$50 je příspěvek na Věstník. Děláte časopis dobře. Články Bořka Šindlera jsou výborné! Nazdar.
Z. Vavros Lilli Pilli NSW

Z e-mailu zaslanému našemu župnímu starostovi a bývalému starostovi Sokola Sydney bratru Jiřímu Jelínkovi:

...velice děkujeme za pozdrav z 8. srpna, a to jak e-mailový, tak opět s vynikajícím Věstníkem. Je to opravdu s láskou komponovaný časopis a každý může jen smeknout. Kromě jiného doslova ohromujícím pro dnešní dobu v České republice je výtah ze studií Dr. Kamila Krofty - pro osvězení paměti k jakému národu přísluší v cizině stále se oslabující imigrantská složka zejména Čechů, Moravanů a Slezanů - to je pro uvědomění příslušnosti našich krajanů něco nádherného. Neméně by to potřebovala znát valná většina našeho současného, komunisticky "vzdělaného" národa u nás doma. Moc a moc bychom to všichni potřebovali. Dějepisná úroveň i mnohých současných "intelektuálů", o politicích nemluvě, je úžasná. Mezera více než 50 let ve vzdělávání o historii národa, o našich vzácných předcích, to je obrovsky ostudná slabina. Avšak radši k našemu Sokolu. S úzkou sokolskou partou se v Praze scházíme již od našich 15ti let. Dle mého letopočtu tudíž 60 let. Je to neuvěřitelné, ale je tomu tak. A to je jen malá část bývalého dorostu. Začátkem 50. let nám zrušili Sokol, my kluci jsme museli na vojnu, někteří šli studovat a i se později ženit, děvčata měla totéž kromě vojny. A od počátku 60. let jsme se celou dobu totality stále scházeli (vždy v jiné restauraci...) a ihned počátkem roku 1990 se sešel "přípravný výbor" o počtu 101 bývalých členů Sokola I. Smíchov, kteří mne jednohlasně tehdy zvolili starostou, což o pár týdnů potvrdila Valná hromada. O vlastní vůli jsem sloužil 11 let, byť odchod od urážlivě opakovaných nesokolských diskusí s věčně oportunistickými "sportovci", plných nedůvěry a jakékoliv ochoty pomoci celku, se stále nataženou dlaní a nulovými výkony jsem plánoval již několik posledních let. Ale k čemu toto povídání. Je to již historie, právě tak jako moje též parašutistická vojenská služba v letech 1951 - 53, kdy jsme ještě prvních půl roku (pár let po válce a dosud neupevněné sovětské moci) byli cvičeni velmi tvrdými, nedávno válečnými metodami výsadkářů včetně výhradně západní výstroje a výzbroje. Cvičitelé žactva, dorostu a mužů, závodnímu gymnastovi však velmi tvrdé výcvikové metody nevadily. Pouze tak zvaný "buržoasní původ" byl na závalu. (Otec byl patentovým inženýrem, což stačilo k odsouzení.) Z dvouleté vojenské služby mne "soudruzi" propustili jako vojína v záloze. Poté krátce rozhodčí v gymnastice, radši studující kybernetik, nyní trochu historik, ještě nedávno starosta pražského Sokola I. Smíchov, místostarosta Sokolské župy Jungmannovy, místostarosta ČOS a první starosta Světového svazu sokolstva - vlastně jsem si v životě dost užil...

Nazdar!

Karel Syrový Praha

CONSULATE – GENERAL OF THE CZECH REPUBLIC SYDNEY

169 Military Road, Dover Heights NSW 2030, fax: 02 9371 9635, telephone: 02 9371 0860
e-mail: sydney@embassy.mzv.cz, website: www.mzv.cz/sydney

Sydney, 23.9.2005

Vážení krajané,

dostávají se k Vaším rukám další z informací Generálního konzulátu České republiky v Sydney.

Obsah:

1. Konzulární informace – pasová agenda
2. Dokumentační projekt určený aktivním odpůrcům nacismu
3. Finanční dary krajauským klubům a asociacím
4. Udělení ceny Gratias Agit 2005
5. Prezentační akce České republiky – Malá Velká Země
6. Vydání knihy generálporučíka Vladimíra Nedvěda

1. Konzulární informace - pasová agenda

Na jaře tohoto roku došlo k vydávání nových cestovních dokladů ČR s vyznačením členství České republiky v Evropské unii. Mnozí z vás tento cestovní doklad prostřednictvím našeho generálního konzulátu již obdrželi. Znovu upozorňujeme na skutečnost, že tento nový cestovní pas je naprosto rovnocenný původnímu typu cestovních pasů ČR bez vyznačení členství ČR v EU. I s tímto původním a stále platným cestovním dokladem může jeho držitel cestovat po zemích EU a má naprosto stejná práva a povinnosti jako držitel novějšího typu.

Není proto žádný důvod žádat o výměnu cestovního pasu původního typu za novější před vypršením jeho úřední platnosti.

V souvislosti s pasovou agendou rovněž upozorňujeme na novinku platící od začátku tohoto roku a spočívající v tom, že žadatel o nový cestovní doklad se musí na žádosti vždy podepsat plným jménem tj. jménem a příjmením. Bez plného podpisu není žádost o cestovní doklad platná.

Významnou změnou v pasové agendě, jež byla schválena Evropskou unií bude, že cestovní pasy všech států Evropské unie budou v budoucnu opatřeny biometrickými prvky, jako je biometrické zobrazení obličeje a digitální zpracování otisku prstu. Toto rozhodnutí je závazné i pro Českou republiku.

Generální konzulát ČR v Sydney byl vybrán jako jeden z prvních zastupitelských úřadů ČR v zahraničí za účelem zavádění těchto nových biometrických prvků do praxe.

S nainstalováním potřebných zařízení a jejich zprovozněním pro první fázi tj. digitální zobrazení obličeje žadatele, se počítá pravděpodobně od srpna roku 2006.

Bližší informace vám sdělíme s dostatečným předstihem po definitivním doladění detailů nového procesu a schválení všech potřebných prováděcích předpisů.

2. Dokumentační projekt určený aktivním odpůrcům nacismu

Rádi bychom vás rovněž informovali o novém projektu Vlády ČR jenž má za cíl dokumentovat osudy jednotlivých osob, aktivních odpůrců nacismu, kteří byli po skončení 2. světové války postiženi opatřeními uplatňovanými v Československu proti tzv. nepřátelskému obyvatelstvu.

Projekt bude dokumentovat životní osudy těchto osob bez ohledu na jejich současné místo pobytu a státní příslušnost. S ohledem na skutečnost, že mnozí z těchto osob odcházeli v inkriminovaném období do zahraničí, je velmi pravděpodobné, že někteří zvolili jako místo svého dalšího života Austrálii nebo Nový Zéland.

Prosíme tedy, aby všichni pamětníci, kteří byli výše uvedeným opatřeními postiženi a souhlasí s tím, že jejich životní příběh bude zdokumentován, ať již v písemné formě, natočením hlasu či přímo prostřednictvím videonahrávky, aby kontaktovali Generální konzulát ČR v Sydney, který o jejich zájmu navázat spolupráci bude informovat Ministerstvo zahraničních věcí ČR.

Česká republika má velký zájem zdokumentovat osudy postižených osob a přikládá tomuto projektu značnou důležitost. Případná dokumentace bude tedy prováděna výhradně profesionálním způsobem při zachování všech pravidel pro badatelský přístup a zveřejněny budou pouze přesně dohodnuté části.

3. Aktualizovaná informace týkající se finančních darů MZV ČR krajanským spolkům a společností přátel v zahraničí

Dle obdržené informace z MZV ČR Generální konzulát ČR v Sydney informuje krajanskou komunitu v Austrálii, že přidělené finanční dary z MZV jednotlivým krajanským spolkům a společností přátel v Austrálii v roce 2005 je v souladu s platnými českými právními předpisy možné čerpat i po 31.12.2005.

Nicméně dle usnesení vlády ČR č. 987 ze dne 20.7.2005 je MZV ČR povinno do 31.1.2006 informovat vládu ČR o poskytnutí finančních darů včetně účelů, na které byly vydány. Z tohoto důvodu plyne povinnost pro krajanské spolky a společnosti přátel předložit Generálnímu konzulátu v Sydney nejpozději do 15.1.2006 závěrečnou zprávu s výčtem položek, na které byl, resp. ještě bude, peněžní dar využit. Pokud však dojde k nečerpání finančního daru z neobjektivních důvodů, je možné o tuto částku případně snížit finanční dar na r. 2006, pokud o něj spolek žádá.

4. Udělení ceny Gratias Agit 2005

Pro rok 2005 byla Ministrem zahraničních věcí ČR udělena cena Gratias Agit paní Zoře Šemberové z Adelaide.

Umělkyni, která neúnavně šíří a předává krásu české hudby, tance a umění dalším generacím v Austrálii. Gratulujeme paní Zoře Šemberové k významnému ocenění a přejeme jí, aby byla stále tak čilá a aktivní při plném zdraví jako doposud.

5. Prezentace „Česká republika – malá velká země“ v Sydney

Ve dnech 19.-22. října 2005 se bude konat v Sydney na Circular Quay v Harbour Overseas Passenger Terminal národní prezentace s názvem „Česká republika – Malá Velká Země“. Tuto významnou akci pořádá společnost Czech-Australian Group o.p.s. ve spolupráci s Ministerstvem zahraničních věcí České republiky, Ministerstvem průmyslu a obchodu České republiky a Magistrátem Hlavního města Prahy. Rozsáhlá výstavní akce představí v hospodářské části český průmysl reprezentovaný předními českými podniky, strukturu české ekonomiky a možnosti obchodní spolupráce mezi Českou republikou a Austrálií. Prezentace bude doprovázena Seminářem o obchodních a investičních příležitostech v České republice, který je pořádán ve spolupráci s agenturou Austrade. V kulturní části je jednou ze stěžejních hlavním městem zapůjčená a mezinárodně oceněná expozice „Praha“, která reprezentuje Prahu jako architektonickou perlu v srdci Evropy a současně Prahu jako významné kongresové, finanční a turistické centrum. Součástí expozice bude výstava výtvarného umění pod názvem 3 Czech Artists, výstava UNESCO a představení českých skladatelů vážné hudby (Smetana, Dvořák, Janáček). Na slavnostním zahájení vystoupí český pianista Jan Simon, který bude hrát skladby českých autorů.

6. Vydání knihy generálporučíka Vladimíra Nedvěda

Pan Vladimír Nedvěd, čs. letec z bitvy o Velkou Británii, čerstvě povýšený prezidentem republiky do hodnosti generálporučík se na nás obrátil s prosbou o zveřejnění vydání jeho knihy „Byl jsem velitelem 311 bombardovací perute“.

Tuto knihu je možno zakoupit prostřednictvím úřadu města Kyjova, Masarykovo nám., 697 22 Kyjov.

Vážení krajané,

v případě Vašeho zájmu o poskytnutí podrobnějších informací k výše uvedené problematice či v případě Vašeho zájmu o jiné informace či témata námi dosud nezveřejňovaná, obraťte se na nás a my tato Vaše přání či požadavky zohledníme v našich příštích „INFORMACÍCH GK“.

S úctou

Ing. Jaroslav Doleček
Generální konzul

VÝSTAVA „MALÁ VELKÁ ZEMĚ“

The Czech Republic

„Little Big Country“

PŘEDSTAVENÍ ČESKÉ REPUBLIKY V AUSTRÁLII

Dovolujeme si Vás pozvat na výstavu "Malá Velká Země", na níž se australské veřejnosti poprvé v Sydney představí Česká republika jako perspektivní obchodní partner s bohatou kulturní historií.

Výstava "Česká republika - Malá Velká Země", která se uskuteční v říjnu 2005, je jedinečnou příležitostí seznámit se s možnostmi rozvoje obchodních vztahů mezi českými a australskými partnery. Mezi dvacítkou vystavovatelů se představí mimo jiné výrobci skla a porcelánu, zemědělské, dřevní a zpracovatelské techniky, ultralehkých letadel, zdravotnické technologie, minerálních vod, piva a vína.

Kromě informací o obchodu a podnikání se zájemci mohou seznámit s českou kulturou, a to prostřednictvím výstavy obrazů moderních českých umělců Michaela Rittsteina, Borise Jirků a Vladimíra Kokolii. Součástí výstavy bude rovněž expozice informačních panelů s fotografiemi kulturních památek České republiky zapsaných v seznamu UNESCO. V propagačním stánku hlavního města Prahy se dále mohou návštěvníci vydat na virtuální procházku historickou Prahou. K dovršení atmosféry přispějí i živě hrané klavírní skladby z díla Bedřicha Smetany, Leoše Janáčka a Antonína Dvořáka. V prostorách výstavy budou podávány tradiční česká jídla a nápoje.

Akce: **Výstava Česká republika - Malá Velká Země, Sydney 2005**

Kdy: **19.- 22. října 2005, denně 10 - 17 hod.**

Kde: **Overseas Passenger Terminal, Circular Quay, Sydney**

Vstup zdarma

CZECH-AUSTRALIAN
GROUP O.P.S.

CZECH - AUSTRALIAN
Trade Centre Pty Ltd

19. – 22. ŘÍJNA 2005 OD 10 DO 17 HOD

V tomto říjnovém čísle Věstníku popřejeme **říjňáčkám, říjňákům a těm, co se narodili v listopadu!**

Srdečně blahopřejeme a přejeme všechno nejlepší sestrám, které oslaví své kulaté, nebo půlkulaté narozeniny v říjnu a listopadu: 19.10. **Dáše Csomo** a **Janě Havelkové**, 12.11. **Františce Čapkové**, 13.11. **Haně Juříniovové**, která začala v žactvu Sokola Plzeň, 14.11. **Jitce Hosákové**, která začala jako žačka cvičit v Sokole Děčín v roce 1946, a 27.11. **Janě Drenzlové**.

A vše nejlepší našim bratřím, kteří ty kulaté nebo půlkulaté oslaví v říjnu: 23.10. **Viktoru Bartíkovi**, který začal cvičit v Sokole Sedlec a později byl členem Sokola Náchod, a těm, kteří je budou slavit v listopadu: 14.11. **Kurtovi Kiliánovi**, který byl po řadu let náčelníkem naší jednoty, 17.11. **Josefu Baronovi**, který začal sokolovat v Župě Čapkové v Sokole Dobrá okr. Místek, a **Valdemaru Kudrnovi**; 18.11. bude oslavovat **Mark Scott Baker** a 22.11. **Radim Peták**.

A těm dříve narozeným, našim seniorům i k nekulatým narozeninám přejeme **vše nejlepší a pevné zdraví:** 26.10. bratru **Tondovi Hercokovi** z Rokycan, který byl dlouhá léta členem výboru, zapisovatelem valných hromad naší jednoty a pomáhal také s cvičením žactva, 27.10. sestře **Miroslavě Gilečákové**, která začala cvičit v roce 1927 v Sokole Ostrava, 28.10. bratru **Otakaru Václavu Hanzalovi** z Kladna, 2.11. bratru **Vratislavu Kašpárkovi**, náčelníku Župy Australské, který začal cvičit v Sokole Chocerady, 8.11. našemu knihovníkovi a vzdělavateli bratru **Ray Černému**, který začal cvičit v Župě Podbělohorské v Sokole Praha VII. a zúčastnil se čtyř sletů, 10.11. bratru **Juliu Joe Matuškov** z Lučence a 26.11. bratru **Bohumilu Bečkov** z Uhřetěvsi u Prahy.

V minulém čísle Věstníku jsme opomněli popřát k narozeninám oddané sokolce sestře **Jarmile Dresslerové**, která oslavila své narozeniny 25. srpna. Moc nás to mrzí a redakce se omlouvá a přeje upřímně a od srdce dobrého zdraví a mnoho dalších let.

Ray Černý (třetí zprava) před Hradem v Praze 18. srpna 1945

Žalov.

Z měsíčníku „Kanadský Sokol“ jsme se dozvěděli smutnou zprávu, že naše nejstarší členka **Olga Miklová** zesnula v březnu tohoto roku v kanadském Vancouveru ve věku 91 let. Sestra Olga Miklová se narodila v Komořanech u Prahy 5. srpna 1913. Byla členkou Sokola Krč u Prahy, kde složila sokolský slib v roce 1932. Od roku 1947 byla členkou v Sokole Teplá u Mariánských Lázní. Do Austrálie přijela spolu se svým manželem v červenci 1949. Byli majiteli obchodu blízko Broadway v Sydney. Její manžel, bratr Jan Mikl byl starostou Sokola Sydney v šedesátých letech. Čest její památce.

V neděli 31. července zesnul po krátké nemoci v nemocnici v Ryde **Karel Niemczyk** ve věku 91 let. Bratr Karel se narodil 15. února 1914 v obci Karpentná ve Slezsku. Po nacistické okupaci Československa a Polska se rozhodl uprchnout z domova a přihlásit se do Československé zahraniční armády, která se formovala ve Velké Británii. V roce 1942 byl zařazen do Secret Intelligence Service a v dubnu 1944 byl vysazen jako parašutista do Československa, kde pracoval pro British Intelligence až do konce války. Čeští krajané se přišli s Karlem rozloučit v pátek 5. srpna do Northern Suburbs Memorial Gardens. Oba jeho synové Pavel a David žijí se svými rodinami v Sydney. Jsou autory jeho životního příběhu, který uvádíme na jiném místě v tomto čísle Věstníku. Karle, tvoji památku budeme nosit ve svých vzpomínkách!

V pondělí 1. srpna po dlouhé nemoci nás opustil bratr **Roman Hosák**, ve věku 78 let, jeden ze zakládajících členů Sokola Sydney. Jeho sokolská legitimace má číslo 7. Za těch 55 let v sydneyjském Sokole nesmírně přispěl ku zduchu naší jednoty, zejména při výstavbě II. etapy naší sokolovny. Více se o tom dozvíte na následující stránce tohoto Věstníku. Naši krajané a sokolové se s ním přišli naposled rozloučit ve pondělí 8. srpna do Northern Suburbs Memorial Gardens. Slzy nám tekly všem, když na Romana vzpomínali jeho dcera Brigita a syn Rosta a když se s ním loučila jeho manželka Jitka. Roman nám bude moc scházet.

Ve stejný den se přátelé a rodina přišli rozloučit na hřbitov v Rookwoodu s **Pavlem Redlichem**, rodákem z Ústí nad Labem, který zemřel ve věku 68 let. Jeho děti, dcera a syn z prvního manželství žijí v Čechách. Pavel chodíval rád do Sokola na zábavy. Jeho manželka Rosita, která pochází z Jižní Ameriky, žije v Blacktownu.

Ve středu 10. srpna po delší nemoci zesnul bratr **Jaroslav Šanda**. Jarda se narodil 8. září 1925 v Praze. Do jeho osmdesátých narozenin mu zbýval necelý měsíc. Do Austrálie přijel s první vlnou poúnorových exulantů a pracoval jako mechanický inženýr. Po odchodu do důchodu byl v letech 1988-96 sokolníkem naší jednoty. Pak se vrátil do Buderimu v Queenslandu. Bratru Šandovi patří naše díky za obětavou práci pro Sokol v Sydney.

V sobotu 20. srpna po devítiletém statečném boji se zákeřnou chorobou zesnula v St. Joseph Hospital v Auburn **Helena Liptáková** ve věku pouhých 56 let. Dva dny před smrtí se telefonicky rozloučila se svoji matkou a dvěma sestrami, které žijí na Slovensku. Narodila se v obci Podolie na jižním Slovensku. Do Austrálie přišla v jednadvaceti letech. Pracovala v Company Bushell's, kde se stala jako první žena „supervisor“. Na pohřebním obřadu, který sloužil Otec J. Šimek, se s Helou rozloučili manžel Karel, syn David, členové rodiny, přátelé a krajané.

Za Romanem Hosákem

Roman začal cvičit v Sokole ve svém rodišti v Praze-Vinohradech. V Sokole si vypěstoval lásku ke sportu a ke sportovnímu zápolení. Po skončení střední školy začal studovat na obchodní akademii a po zavření vyšších škol nacisty za druhé světové války pracoval jako železničář na pražském Wilsonově nádraží, kde byl až do pražského povstání. Tam při bojích s nacisty byl zraněn kulkou do nohy. Po skončení války se vrátil na obchodní akademii. Po úspěšném ukončení studia začal pracovat jako účetní u firmy Sana a po komunistickém puči v únoru 1948 se rozhodl uprchnout z republiky a začít život někde na Západě. Dostal právě povolávací rozkaz na vojnu a měl narukovat někam na Slovensko. Sbalil si svůj vojenský kufr, rozloučil se s mámou a odejel na nádraží. Tam ale, místo aby jel na Slovensko, nastoupil do vlaku do Aše. Situaci mu zkomplikoval jeho vlastní bratranec, který přistoupil čirou náhodou do

wagónu, kde seděl Roman a který navíc byl komunista a věděl, že Roman má narukovat na Slovensko. Ten se velice podívoval proč Roman sedí ve vlaku do Aše. Roman si musil vymyslet nějaký důvod a tak mu řekl, že mu změnili povolávací rozkaz do Chebu. Na štěstí obtížný bratranek po cestě vystoupil a Roman mohl v klidu pokračovat až do Aše, kde vystoupil a druhý den už byl za hranicemi v Západním Německu. Tehdy Roman předvedl jeden rys své povahy, bezmeznou odvalu. V Německu byl tehdy nedostatek všeho zboží a Roman se svým dobrým přítelem se rozhodli vrátit se do Československa a nakoupit zásoby jídla a cigaret a Roman si ještě zajel do Prahy, kde navštívil svoji mámu a opět úspěšně přešel se svým přítelem hranici. Pak byl poslán do Itálie, odkud odplul na americké lodi do Austrálie. Na lodi se stal učitelem angličtiny, ze které složil zkoušky při maturitě na obchodní akademii. Do Sydney připlul 1. prosince 1949. Brzo po svém přistání v novém domově začal sportovat, hrál závodně fotbal a cvičil v našem sydneyjském Sokole. Začal také hrát volejbal a stal se trenérem hráčů a hráček volejbalových družstev Sokola. Pod jeho vedením byly volejbalistky Sokola po několik let mistryněmi Austrálie. V družstvu volejbalistek v červnu 1969 poznal svoji budoucí manželku Jitku. V té době už byl členem výboru Sokola, kde zastával funkci jednatele a později pokladníka. Jeho největším přínosem pro Sokol bylo vybudování druhé etapy sokolovny, restaurace, kuchyně a společenské místnosti v prvním patře, celou výstavbu řídil a mnoho práce vykonal sám svými rukama a stavbu dokončil v roce 1982. Ještě měl jednu velkou vášeň – vaření; rád varil a uměl vařit i ve velkém, třeba sto i více jídel a dělal to moc dobře, to si jistě všichni pamatují a naši krajané se opravdu moc těšili na Romanova jídla. Posledních 7 let ho trápila ledvinová choroba, třikrát týdně musil navštěvovat nemocnici na dialyzy a tak už přicházel do Sokola jen občas. Nevím, snad měl předtuchu, ale v polovině července se rozhodl zajet se podívat na své kamarády na sobotním volejbalu, pouhé dva týdny než nás opusil navždy. Roman bude nám všem v Sokole moc a moc chybět. A všichni, kdo ho znali a měli ho rádi na něho nikdy nezapomenou!

Vale Karel Niemczyk

Karel was born in February 1914 in the mountain village of Karpentná in Silesia, Czechoslovakia. He was the eldest of four boys. On completing secondary school, Karel decided to become a mechanical engineer. He successfully graduated by entirely his own means without help from family or government. After graduation he joined Škoda, a large diversified manufacturing conglomerate. As a result of living close to the border with Poland and studying engineering, he became fluent in Polish and German and later learnt to speak Russian. The study of history became an early

passion and as a result he became an avid reader for the rest of his life. He was also blessed with an excellent memory for detail. Karel was outraged that the Czechoslovak Government did not fight Germany over Sudetenland in spite of the Munich Agreement. After Germany invaded Poland he decided to leave his country to join the young men of many nationalities who wanted to fight in France to stop Germany's aggression. In early 1940 he left Czechoslovakia through Hungary and travelled overland to reach Greece, then through Turkey to Beirut where he was able to get a ship to France. There he joined the Czechoslovak Army. At the time of France's surrender he had achieved the rank of Warrant Officer. He was evacuated to Britain, where he joined the Czechoslovak Army forming there. In mid 1942 he volunteered for Special Operations Executive within the British Army. After 3 months he was transferred to Secret Intelligence Service for extensive training in northern Scotland. In April 1944, a small group code named Calcium was parachuted into occupied Czechoslovakia after the assassination of Heydrich, the infamous Nazi Reichsprotektor. He operated behind the lines until mid 1945 when the war ended. Of the parachutists dropped into Czechoslovakia, less than 10 percent survived. Karel was awarded Czech, French and British medals for bravery. It is ironic that while he was fighting for the Allies, his younger brother, Rudolf, was conscripted into the German Army and was awarded the Iron Cross for bravery on the Russian front. Rudolf is the sole surviving Niemczyk brother. After demobilization, Karel resumed working for Škoda. He believed that it was very likely that a communist regime may come to power and if so, his life would be threatened due to his wartime involvement with the "capitalists". He was chosen by Škoda to move to Afghanistan to try and win an Afghan Government tender to build a concrete factory. Not long before leaving, he met Marta Srenská in Prague. After a short romance she agreed to meet him in Bombay to marry. He organized for her to stay with friends he made in Cheshire UK, who put her on a boat to India. They married on October 7, 1947 at a little Anglican Church on Malabar Hill. He took his bride across India by train through the turmoil of the ending of the British Raj and up the Khyber Pass to Kabul. Eldest son Pavel was born August 1948. It was at this time that the Communist Party in Czechoslovakia was in danger of losing the next election. Therefore they seized absolute power banning any opposition parties. Škoda was to be nationalized and Karel was recalled to Czechoslovakia. He had to find a new country quickly. He was able to obtain Australian residence thanks to his war record in the British Army. Karel, Marta and Pavel arrived in Sydney from Bombay in September 1949. They were sponsored sight unseen by Peggy Slinn who welcomed the Niemczyks into her home at Epping. This was the start of a beautiful friendship. Not too long after, Karel bought a house in Epping and this has been the family home ever since. Second son David was born in July 1951. Karel first joined CSR as an engineer at Lane Cove, moving to Rhodes when CSR licensed German manufacturing technology and required people who could understand German. He joined ICI Australia in 1956 and retired in 1977 aged 63. He was retained as a consultant and worked for ICI for another 10 years. Karel loved his work as a "hands on" manufacturing technologist, was highly respected, made many long lasting friendships and was regarded as a "great bloke" to work with by his colleagues. Karel loved the home and garden that Marta and he built at Melrose Street, Epping. He only gave up mowing his large buffalo grassed area two years ago. He gardened right up until going into hospital. His other great passion was golf which he took up at the age of fifty. It is possible that he still holds the record for the oldest person at Castle Hill to stop playing competition golf and it was rumoured that he held a single digit handicap. He loved to go fishing, continued to read, loved to play bridge and stayed informed on national and global political events and developments and forcefully articulated his opinions. In October 1996 Karel was invited by Television Brno to participate in the making of a documentary "The Shadow Soldiers" capturing the real experiences of the parachutists behind the lines in occupied Czechoslovakia. Two years ago he was invited by the Czech Consul General in Sydney to address people attending the preview of the movie Dark Blue World. Last year he completed his memoirs of the war years and the activities of his Calcium group behind the lines. He did this at the request of people in Czech Republic who wanted to know what really happened rather than the communist propaganda. Karel was a strong, disciplined, clever individual, a shrewd judge of people and situations. He lived his life by his code of conduct which he would not compromise. Dear Karel, rest in peace.

CVIČEBNÍ HODINA ŽÁKŮ Bořek Šindler

Zatímco bubenečská sokolovna vždycky jakoby zářivala okázalou novotou, dejvická sokolovna se jakoby spíše schovávala vedle ní do koutečka. Byl to spíše obstarožní činžovní dům, a snad by se ten dům dal i nazvat kůčou a zvenčí nic nepřipomínalo jeho skutečnou funkci, jeho svaté poslání. Ale takovéhle souvislosti jsme si my žáci nepřipouštěli. Cvičilo se tam a basta.

Budou asi cvičební hodiny a cvičební hodiny. K naší cvičební hodině patřilo i všechno kolem ní - cvičební hodina jakoby začínala už od momentu kdy jsme vstoupili na první schod té sokolovny. A šlo se tam po schodech dolů. No - víte ony Dejvice nebyly jen tak nějaká pražská čtvrť za první republiky. Je pravda, že byly i Dejvice staré tak jako byl i starý Bubeneč, ale jinak se ta čtvrť vyznačovala právě samou novostí. Postavilo se tam hned po první světové válce zbrusu nové ministerstvo Národní obrany, Hlavní štáb československé armády se tam vměstnal, naprosto originelní Vítězné náměstí, které by se tehdy nebyl nikdo odvážil nazvat Kulafákem - kdepak Kulafák, když už tak Vítězák - a vůbec celé bloky nových domů, hlavně pro rodiny důstojníků. Vůbec Dejvice přímo čpěly uniformovým naftalínem, snad každý druhý chodec byl ve vojenském stejnokroji. Ale já neustále omílám jen ty Dejvice jakoby nebylo bývalo Bubeně. Dejvice-Bubeneč, Bubeneč - Dejvice, podle toho kdo kde bydlil. My bydleli v Bubenči a i když nejlepší uzenář čtvrti, pan Drlik, se nacházel v Dejvicích, naše rodina říkala Bubeneč-Dejvice. Kdekdo věděl, že do té naší čtvrti jezdila triadvacítká, jedenáctka a sedmička, že na korse Dejvické třídy promenují nejklasičtější sekandy - včetně dnes na Tasmanii dlicí tehdy mladistvé Věry Maršákové - a že vedle Vítězného náměstí se každoročně koná Matějská pouť. Kromě těchto základních údajů jsme my mladší obyvatelé Prahy XIX o Praze jako hlavním městě republiky nepotřebovali nic dalšího vědět. Pak jednou přišli bolševici, přejmenovali Podbabskou třídu na Třidu jugoslávských partyzánů, všechno se začalo nějak bortit a bylo holt po těch ptáčkách. I po těch sokolských.

Ale zpět k té sokolovně. Ony totiž v naší Praze XIX, jak nadneseno, byly a se tyčily sokolovny dvě. Ta Dejvická sokolovna, to byla taková stařenka. Ale v Bubenči - i když to vlastně také byli naši - v Bubenči se postavila nádherná nová sokolovna, proti níž jsme my devíctí proletáři za celou dobu první republiky pranic nezmohli. Nejen ta novost - ale ta bubenečská sokolovna stála vlastně až na hranici Letné, těch Dejvic ani toho Bubenče tam kolem mnoho nebylo, byl jich tam jen kousíček a obyvatelé Letné si přicházeli na své. Oni nám tu novou sokolovnu jaksepatří zneužívali, sami nic podobného neměli a nikdy nepořídili, a nás prostě vystrnadili. Takže do nové bubenečské sokolovny se nastěhovali špačci z Holešovic a Letné a my majitelé z Prahy XIX jsme většinou docházeli do toho kurníčku na Bubenečské třídě, který nicméně byl dejvickou sokolovnou... Tedy dejvická sokolovna sídlila, a stále ještě i sídlí, na Bubenečské třídě - třídě? Byla a je to prostě dlouhá ulice ústící do třídy Dejvické a ta Dejvická třída proučila životem Dejvic-Bubenče. Na Dejvické bývaly hned dva biografy, Svornost a Bruska, a na Vítězném náměstí třetí, Bajkal. Ta Bubenečská třída žívala a zela prázdnotou.

Když ale takový žák, žáček, vklouzl kolem úřádečku bratra sokolníka do té dejvické sokolovny, hned ho ovanul pach šaten. Tam jsme se mohli cítit nedobře, ale my žáci jsme se cítili vždycky jen dobře, i přes ten pach ponožek a potu. Převlečení do „sokolského“ - a to bývaly červené košile, rezné kalhoty a cvičky na nohy - jsme se pak hned vehnali do cvičebny a tam kraloval bratr Prkno. Sokol a legionář bratr Prkno velel. Ale jak on dovedl velet - slyšet ho muselo být až k té bělohorské pláni, a naše župa byla župou Podbělohorskou. Velel nám i dorostencům a velel, jak jsme ho znali a uctívali, všemu kolem. A už se postavil nahoru doprostřed divadelní scény - cvičební sál byl i sálem divadelním, a divadlo se tam hrávalo pravidelně - a my žáci jsme zkameněli: Na můj povel - zavelel bratr Prkno a už to jelo. Nejdříve v pochodu kolem sálu a zpívalo se. Šestého července, na strahovských hradbách. Stáli sokolici, stáli sokolici, v dlouhých hustých řadách. Levá, levá. Smutně pohlíželi, smutně pohlíželi... Oře tam Čechie, máti naše drahá... Levá, levá... Ona vyorává, ona vyorává naše stará práva... A snad ještě než ta matka Čechie ta práva stačila vyorat, už jsme stáli připraveni k prostným. Bratr Prkno předcvičoval a dával nám zabrat. Běda, kdyby byl někdo neposlušal jeho velených rozkazů, leč to jsme se neodvažovali. Po prostných hned zase Na můj povel rozestup do družstev. A cvičilo se na náradí a já býval v družstvu bratra Tichého. Kůň, koza, žíněnky, kruhy, bradla, někdy kolovadla,

šplh, odbočka doleva, odbočka doprava, a z galerie se na nás někdy dívali i návštěvníci. A nakonec někdy ještě jednou pochod kolem sálu, pak do pozoru, bratr Prkno zavelel ... můj pověeél Nazdar a my odpověděli se stejnou intenzitou Zdaár. A bylo po cvičební hodině, do šatny a domů, a už nastupovali dorostenci a po nich potom muži. Nakonec „starší páni“. To byli hoši nad padesát. Ale můj děda, tehdy pětadesátník, by se byl býval mezi těmi staršími pány neukázal, ten div necvičil ve vyšehradském sokole s dorostenci... A tak to šlo dvakrát týdně. O žákyně a dorostenky jsme ale nikdy ani nezakopli, od těch jsme jak my tak ti starší byli absolutně odloučení, jako by jich nebylo. A ony od nás, ovšem. Tedy prázdné hanky panky, jak by přidali Australané.

Protože my žáci jsme cvičili od pěti do šesti, byl po cvičení ještě čas zaběhnout do protějšího pekařství pana Černého pro dalamanek nebo loupáček. V létě i někdy na zmrzlinu. Chudák bratr Prkno. Na štěstí jsme my mladí tehdy nevěděli, co prkno znamená v srbochorvatštině. Po válce jsem o něm neslyšel, ale mám dojem, že si za Němců s jinými přišel na své. Jedno jsme se od něho naučili - poslouchat. Dnes se to asi bude zdát jako přežitek, ale my jsme si na jeho pořádek zvykli a pořádek byl. Když pak po dlouhých letech v sydneyjské tělocvičně - to se ještě cvičilo ve škole u mostu - vedl žactvo bratr Křepela, jako bych byl slyšel bratra Prkno. Ale i tehdy byl v sydneyjské sokolovně pořádek. Na můj pověeél... A cvičilo tehdy žactva mnoho a mnoho. Nu, ale tehdy v třicátých letech jsme už sice měli samostatnou republiku, ale nesvoboda ještě jako by byla číhala za dveřmi, ti starší dobře pamatovali Rakousko a Sokol, to byla budoucí armáda, jako za dob Tyršových. A proboha, kdyby tak někdo byl tenkrát bratru Prknovi odpověděl po pražském hajdalácku a neúsečně, to by byl dejvický Sokol nepřežil.

To všechno dnes zní jako závěv dávných dob - a ony jsou to skutečně doby dávné. Věrmě ale, že jednou i naše sydneyjská sokolovna znovu zazvučí bývalou slávou, a hlavně i mladými hlasy. Nikdy snad není pozdě. Nesmí být pozdě. I když my tu už dávno nebudeme. Snad, snad ti mladí, snad ti nejmladší začnou hledat své kořeny, a snad je i najdou. Na můj pověeél. A snad se někdy někde nějak začne nad tou vši slávou vznášet i duch bratra Prkna z té dejvické sokolovny, malé ale velké. Preveliké.

OSVOBOZENÍ ČECHŮ I SLOVÁKŮ V ŘÍJNU 1918

My obvykle nazýváme uskutečnění československé samostatnosti převratem. Byl to však, viděno z dnešní perspektivy, převrat veskrze sametový, vcelku poklidný a nekrvavý. V Praze pár desítek horlivců porazilo na Staroměstském náměstí Mariánský sloup, který byl už předtím dlouho českým horkým hlavám trnem v oku, pokřikovalo se po ulicích a provolávala se národovecká hesla, strhávaly se rakouské orlíčky, vyvěšovaly se vlajky - tehdy ještě jen červenobílé - a bylo medle po převratu. Začalo existovat Československo, nový a osvobozený domov Čechů a Slováků. Národ byl nicméně na protirakouský převrat připraven více než stoletou usilovnou prací nejlepších českých hlav a per a protirakouská nálada nemohla nechat nikoho na pochybách, že historické obnovení české samostatnosti bylo všeobecně očekáváno, přijato a uvítáno našimi předky s nadšením a konečně i se samozřejmostí jako dovršení národního úsilí o svobodu. Pryč s dvojhlavým orlem bylo heslem nikoli umělým.

Zatímco obyvatelstvo českých historických zemí zachovávalo během první světové války spíše jen tvrdošíjné mlčení a čeští poslanci ve vídeňském parlamentě až skoro do poslední chvíle neprojevovali výrazný politický odpor k habsburské monarchii a již téměř zkomírající hlas Slovenska ani nedozníval do povědomí budapeštských grofů, tři Čechoslováci v exilu vyvíjeli na Západě maximální úsilí k vyhlášení československé nezávislosti. Ti tři nebojácní jedinci, potomek české matky a slovenského nevolníka, profesor Masaryk, syn západočeského chalupníka akademik Edvard Beneš a roduverný Slovák astronom Milan Rastislav Štefánik nakonec prosadili u vítězných západních mocností uznání Československa jako samostatného státu, každý podle svých sil a tehdejších možností.

Beneš a Štefánik byli Masarykovými žáky z Prahy a oba uznávali vůdčí autoritu svého bývalého profesora.. Masaryk byl všude tam, kde ho bylo zapotřebí. Ze svého

londýnského exilového sídla připravoval a uveřejňoval memoranda a v kritickém roce 1917 se vypravil do Ruska doorganizovat československé legie a jejich odchod na francouzskou frontu přes Dálný Východ, poté co bolševici uzavřeli hanebný brestlitovský mír s Německem a Rakouskem, a v nejkritičtějších chvílích války na sklonku léta 1918 vymohl uznání Československé republiky od samotného amerického prezidenta Wilsona. Beneš, zručný a pohotový interpret Masarykových úmyslů, doplňoval z Paříže politickou práci svého obdivovaného učitele a vůdce a správně a téměř intuitivně uměl předvídat jeho záměry a uskutečňovat je. Lze říci, že Beneš, po osvobození pak dlouholetý československý ministr zahraničí a zároveň i sekretář Společnosti Národů, zasvětil od příchodu z Prahy za Masarykem za hranice svůj život Československu. Žil a pracoval vlastně od roku 1915 jen pro jím narušivě milovanou Československou republiku. Nakonec, v roce 1945, se mu podařilo také zneutralizovat válečnou činnost fašistického a lokajského prohitlerovského Slovenského štátu a vyhlášení války této Tisovy stvůry Spojencům, které hrozilo zařazení Slováků do tábora nepřátel, ne-li přímo pohlcení Slovenska spolu s Podkarpatskou Rusí Sovětským Svazem. Zdali bylo či nebylo správné za Mnichova kapitulovat a vzdát boj proti Němcům rozhodne jednou asi až vzdálená budoucnost.

Klíčovou roli za první světové války v exilu ovšem bezesporu sehrál Slovák Štefánik, generál francouzské armády, vědec ale zároveň i lev pařížských salonů. Vypuknutí světové války zastihlo Štefánika ve Francii, kde tehdy působil už delší dobu jako astronom a kde mu byly otevřeny dveře do vlivných pařížských společenských salonů. Tam se také stýkal s předními francouzskými společenskými i politickými kruhy a nebude na škodu zmínit se i o jeho - prý neodolateném - šarmu a vpravdě donjuanskému působení na manželky vlivných Francouzů. To mu později umožnilo uvést v Paříži T.G.Masaryka k francouzskému ministerskému předsedovi Briandovi a Masaryk tohoto Štefánikova uvedení dovedl skutečně náležitě využít. Západní Spojenci zprvu nepomýšleli na rozbití Rakouska, chtěli je pouze vojensky porazit a oslabit jeho vliv ve Střední Evropě, a nebylo tedy nijak snadné prorazit zeď hluboké západní ignorance. Vědělo-li se o Češích tehdy málo, o Slovensku a Slovácích nevěděli zásluhou maďarských intrikánů a zarytých nepřátel slovenskosti Západní Spojenci nic anebo téměř nic. Proto také tři naši neohrožení kormidelníci československého exilu - aby zachránili slovenskou věc - prohlašovali svůj Rakousko-Uherskem tísněný národ za národ československý a sebe za Čechoslováky. Jako nadšený Čechoslovák vystupoval zcela samozřejmě i roduverný Štefánik. Když v posledních týdnech války se Rakousko snažilo jednat o separátní mír a nabízelo z Vídně Čechům federaci, odmítli Češi v exilu na oné bázi vyjednávat pokud nebude počítáno i se Slovenskem a trvali na přijetí geografického vklínění Slovenska do historických zemí České koruny.

Maďari se samozřejmě zuřivě a zuby nehty bránili připojení Slovenska k republice a činili vše možné, aby zabránili soudržnosti Slováků s Čechy. Ještě dlouho po skončení války měla Budapešť Slovensko - Horní Uhry - vojensky obsazené, až byli nakonec Maďari po urputných bojích ze Slovenska vytlačeni českými sokoly a legionáři. Když se ale později v Maďarsku zmocnil vlády komunistů Bela Kún, pokoušeli se Maďari znovu Slovensko obsadit a musili být Čechy opět vojensky vypuzeni. To ovšem Štefánik již nezažil - zahynuv tragicky v leteckém neštěstí při návratu domů z Itálie - k nemalému žalu svých exilových kolegů Masaryka a Beneše, kteří měli potom co činit s katolickým farářem Hlinkou. Ten sice zprvu vystupoval v souladu s Čechy jako horlivý zastánce československé soudržnosti, ale brzy se ocitl pod vlivem zlodušného katolického faráře Jehličky, posléze pod vlivem renegáta a zrádce Tuhy a nakonec prakticky na straně Maďarů proti Čechům jako údajným nepřátelům slovenského národa.

Neúnavný Štefánik z exilu pracoval pro Československou republiku do roku 1918 pokud mu to jeho chatrné zdraví dovolávalo. Zasadil se o dotvoření československé legie v Itálii a podobně jako kdysi v Paříži, mistrně zprostředkovával Masarykův přístup do vlivných kruhů italských. V Rusku pomáhal Masarykovi dotvořit československé legie a zajistit jejich přesun na francouzskou frontu. Bohužel, už několik generací Slováků se dovídá o tomto skutečném slovenském hrdinovi z první světové války a spolutvůrci Československa jen z kusých a zkomolených útržků dovedně padělané historie. Tisovi Hlinkovci a jejich následovníci, komunisté, se až do nedávna pilně starali o to, aby gigantické zásluhy a dílo Milana Rastislava Štefánika, jednoho z předních Čechoslováků, byly zkresleny do paradoxní malosti a uměle

zastíněny zrádnými počiny maďaronských vyvrhelů jako byli Tuka a Ďurčianský, prokázání zrádci slovenské věci a zapřísáhli nepřátelé Čechů a Československa. Ale věřme, že pomalu nadchází čas, kdy osvobození Československa bude i bratry Slováky uctíváno jako vpravdě národní svátek Slováků i Čechů a kdy slova slovenské hymny o tom jak Slovensko vstává a púta si strhává dopadnou zase tam, kam byla původně mířena, tedy na hlavy Maďarů a nikoli bratrských Čechů.

Projdeme-li se událostmi posledních sta let nemůžeme než znovu si připomenout, že osmadvacátý říjen 1918 nás všechny volá do pozoru a ku vzdání cti skutečným tvůrcům tehdy osvobozené země, třem velkým Čechoslovákům. O opravdových a bratrských vztazích Slováků k Čechům z dob zrození společného státu ještě věru nepadlo poslední slovo.

Redakce Věstníku

Cenu Gratias agit získala i slavná česká choreografka z Austrálie

[09-07-2005] Milena Štráfěldová www.radio.cz

Z. Šemberová

Foto: M. Hřibová

Byla první Julií v Prokofjevově baletu Romeo a Julie při jeho světové premiéře v Brně v roce 1938. V roce 1960 se jako choreografka podílela na legendárním představení Otvírání studánek Bohuslava Martinů v Laterně magice. V roce 1968 odešla do exilu do Austrálie a za tři desítky let nato získala v pražském Národním divadle cenu Thálie za celoživotní mistrovství v oboru tanečního umění. Tolik alespoň ve stručnosti o jedné z nejvýznamnějších českých tanečnic a choreografek 20. století - Zoře Šemberové:

"Já jsem studovala ve Vídni a potom jsem studovala v Paříži u Preobraženské, takže já jsem měla dobré učitele,"

vzpomíná na své začátky před téměř osmdesáti lety paní Šemberová. Později vystupovala v hlavních rolích na scéně Zemského divadla v Brně a Národního divadla v Praze.

"Já jsem dělala dramatické role, protože jsem byla velice zaměřená na výraz. Takže jsem měla role, které jsem velice studovala, například Viktorku. Tu jsem studovala s lékařem. On se tedy na mne díval jako na blázna, ale potom pochopil, co chci. Já jsem chtěla, aby to bylo pravdivé."

Cena Gratias agit 2005

Foto: Martina Hřibová

Měla za sebou choreografie Jana Husa, Psohlavců, Komediantů, ale i zákaz Radokovy inscenace Otvírání studánek, když se v roce 1968, ve svých pětapadesáti letech, rozhodla odejít do exilu:

"Totiž já jsem jela na prázdniny. A v tu dobu nás pustili obě dvě, moji dceru Pamelu i mne. Pamelka jela do Londýna a já do Austrálie. A aby mi ředitel pomohl, tak mi napsal: okamžitě se vraťte, dali jsme vás do penze. A to jsem věděla, že nemám práci, tak jsem tam zůstala."

Dnes přiznává, že začátky v cizím prostředí pro ni nebyly lehké. Stala se učitelkou pohybového tance a pantomimy na univerzitě v australské Adelaide.

"Já jsem nejdřív učila prostřednictvím němčiny a francouzštiny, protože jsem uměla jen YES a NO. A potom jsem se pomalu naučila anglicky a rozšířila jsem rejstřík. Já jsem učila lidi se pohybovat. Bylo to dost obtížné, protože oni všechno "take easy", ale za tři roky jsem si je vychovala natolik, že by prostě šli třeba i o půlnoci. Ale já jsem je držela, vůbec jsem nedělala kompromisy a nutila jsem je, aby se to naučili."

Flinders University v Adelaide udělila Zoře Šemberové v roce 1979 čestný doktorát. Dnes více než devadesátiletá dáma stále učí mladé herce a tanečníky, píše odborné knihy a pracuje i pro českou komunitu v jižní Austrálii.

War Diary-POW Preserves 60-Year Record of Capture, Liberation, Reunion *From The Fresno Bee, By Jody Murray (December 17, 2004)*

Frank Hokr looks over some of his World War II memorabilia Wednesday, including the illustrated diary he created while being held as a POW after being shot down, a photo of his crew, and models of the B-24 bomber he flew and the German fighter that shot it down.

The parachute didn't emerge. Frank Hokr stared at the metal ring in his right hand as he plunged through the Czechoslovakian sky. Enemy flak had sliced through the rip cord wire.

He yanked off his flight gloves, unsnapped the cover to the parachute and pulled out the flapping material until it spiraled upward and blossomed above him. The soft rustle of the canopy competed with the blood pounding in his ears.

Hokr's first air mission of World War II had taken a wrenching, deadly turn. One moment, he was the navigator of a B-24 Liberator bomber, winging toward an oil refinery in German-occupied Poland.

The next moment, he was drifting in space, heading toward a discomfiting rendezvous with his parents' homeland and, almost certainly, enemy soldiers.

It was Dec. 17, 1944. Sixty years ago today. Hokr's combat experience of World War II was over almost as soon as it had begun. However, it would be four decades before Hokr learned the power of friendship forged so briefly on a plane unable to live up to its name: Tenmenbak.

Nine of the 10 crew members of the B-24 parachuted safely from the bomber, which was mortally wounded by German fighter fire. The name Tenmenbak referred to the shared prayer that all the men would survive every mission.

Hokr and seven crewmates became prisoners of war. A ninth crewman avoided capture.

The 10th flier, gunner Roland Morin, died in the barrage of antiaircraft flak and gunplay and went down with the plane in a Czechoslovakian field. And so, in 1984, a plate and silverware were set for him at a Midwest restaurant where the survivors of the Tenmenbak held their first reunion.

Hokr, who lives in northwest Fresno with his wife of 54 years, Lillian, had lost contact with crewmates as he concentrated on looking forward instead of looking back. "You just get on with your life, you know?" he said earlier this week. In 1983, he began to wonder whether Bob Trumpy, a former pro football player and a commentator on NFL games Hokr watched on TV, was related to a Tenmenbak crewmate of the same name. Hokr sent a letter to Trumpy, enclosing a copy of a photograph of the crew.

He received a reply a couple of weeks later. Yes, Trumpy wrote, that's my dad. Hokr also received a phone call from the elder Trumpy, who was the upper-turret gunner on the Ten-

menbak. He and Hokr agreed the time had come for the crew to get together.

The reunion was held in Trumpy's home city of Springfield, Ill., a central location for men living in all corners of the country. Despite his role in putting the reunion together, Hokr hadn't spoken to the other crewmates before he and Lillian walked into the restaurant.

The next few hours were a rush of memories, tears and revelations. Until that day, the men hadn't shared the details of their experiences after the Tenmenbak went down. There was a lot to talk about.

"It was the most emotional reunion you could ever hope for," Hokr said. "I could hardly breathe. It felt like we were young bucks again."

The men of the Tenmenbak got together every couple of years after that, even as the advance of time and age thinned their numbers. Eight were still alive in 1984; half that number are alive today. Hokr, a sturdy 80-year-old with a quick step and bright humor, says the other three are in poor health; no further reunions are planned.

"These people have become so close to me," Hokr said. "I can't imagine them not being in my life."

Sixty years ago, Hokr couldn't be sure he'd see another American again, much less a crewmate. He was surrounded by German troops moments after his parachute drifted into trees, leaving him suspended just above the ground.

"Well, for you the war is over," one soldier said in thickly accented English.

Well, yes and no. Though the Tenmenbak was gone, Hokr's war continued in a prison camp in Germany. He said he was treated humanely in Stalag Luft 1, where, according to a diary he kept, the guards vanished overnight April 30, 1945, and Russian soldiers poured in, setting them free. Germany surrendered May 7.

Hokr still has the diary, along with an astounding collection of pictures, letters, maps and other documents culled from his personal collection and from contact with military-history buffs on the Internet.

He has the Western Union telegram that told his parents he was a POW. He smuggled out his mug shots from the camp. He even has a picture and biography of the fighter pilot who shot down Tenmenbak.

"He's just got tons of stuff," said Kevin Garcia, who profiled Hokr in a video documentary prepared for a history class at California State University, Fresno.

"His story is unique. And the reunions he's had with his crewmates have been pretty interesting," said Garcia, 29, who earned an A in the class.

Hokr's diary is a revelation in itself. Each page is a work of art, featuring Hokr's clean, block lettering along with drawings rendered in ink and watercolor. There are drawings of a German guard, his Russian liberators, various planes, and of a cartoon duck stewing behind bars. There also is a page that pays a touching tribute to Morin.

The diary's front and back cover were cut from Red Cross boxes and wrapped in cloth cut from a handkerchief and the leggings of some long johns.

The book's artistic flair reflected a talent that carried over to Hokr's civilian life. Living in the Los Angeles area, he spent time as a commercial artist before settling in 1975 into a partnership that made audio-visual presentations for companies such as Carnation.

After World War II, Hokr became an Air Force reservist. He returned to battle in 1950, joining other self-described "retreads" in the Korean War. He flew 67 missions, but none left him with the emotional punch of that one truncated mission over the land of his parents' birth.

"I so wanted to fly missions over Czechoslovakia and send a message to Uncle Adolf," Hokr said.

Hokr moved to Fresno from Los Angeles in 1990 after his retirement, fulfilling a promise to Lillian, who grew up here, attended Clovis High School and has numerous relatives in the area. He performs volunteer work at the Legion of Valor Museum, is active with a local POW post and hits the golf links regularly.

In 2000, he and four Tenmenbak crewmates traveled to the crash site, on a hill above a town called Trenčianské Teplice. The locals had built a small memorial at the site nearly 10 years earlier. The words on the marker included only one name from the crew - Morin's - because his was the only body, and dog tags, found in the B-24.

The townspeople embraced the crewmen as their own. Hokr, fluent in the local tongue, doubled as an interpreter for his friends. He even talked the mayor into playing traditional songs on an accordion. "The people in this town made a real special ceremony of it," he said.

At the crash site, Hokr gathered iron and copper shards of the plane - tangible memories of a day that redefined him as one of 10 men.

Submitted by Bro. John Pokorny. Bro. Hokr is an active member of Sokol Fresno; previously of Sokol Los Angeles.

O SLETECH A SPARTAKIÁDÁCH

Petr Zidek lidovky.centrum.cz (Původní název „Soudružky a soudruzi, tužme se“)

Praha 27. června 2005

Koncem června 1955 začala v Praze První celostátní spartakiáda. Tato propagandistická akce navazovala na ideu sokolských sletů a založila tradici nejmasovějšího komunistického rituálu. Doposud ji kupodivu nevěnoval pozornost žádný historik.

Když Zlata Kozáková v redakci časopisu Sokol v pražském Tyršově domě vypráví svůj životní příběh, těžko by jí někdo hádal jejich třiaosmdesát let. Pečlivě formuluje, neodbočuje od tématu a každou větou dává najevo své celoživotní okouzlení sokolstvem. Její babička cvičila na IV. sletu v roce 1901, kdy se poprvé mohly aktivně předvést ženy-sokolky. Matka to ještě za Rakouska-Uherska dotáhla na župní náčelnici. Rodiče se seznámili v modřanské sokolovně. Do té malá Zlata chodila cvičit již od tří let. Na sletu v roce 1932 cvičila jako zákyně, o šest let později jako dorostenka. Za války, když byl Sokol zakázán, působila v basketbalovém oddílu LTC Praha. Po osvobození začala studovat tělocvik a zeměpis a v Sokole se angažovala jako cvičitelka. V roce 1948 cvičila na Strahově kužele žen.

"Hrozně lilo, takže se skladba musela opakovat," vzpomíná. "Já při tom tak nastydlá, že jsem nemohla do průvodu, v němž se pak skandovala protikomunistická hesla. Ale to mi nepomohlo. Na podzim mě stejně akční výbor v Modřanech ze Sokola vyloučil. Dnes mě vnučky nemohou pochopit, jak mě akční výbor Národního výboru mohl vyloučit z nějakého spolku. Tehdejší doba je už dnes nepochopitelná." Zlata Kozáková měla štěstí, že na podzim 1948 stačila ještě udělat státnice. Přestěhovala se do Uničova, kde její manžel našel práci, a začala učit na jedenáctiletce. S dětmi se po škole věnovala nepovinnému tělocviku, který vedla v sokolském duchu. Na podzim 1954 se v rámci školního tělocviku začalo nacvičovat na spartakiádu. Paní Kozáková se podílela také na organizaci okresní spartakiády. "Dělali jsme to z jakéhosi vzdoru," říká. "Chtěli jsme ukázat, že tohle umíme jen my sokolové. Pokud jsme mohli, dělali jsme to bez těch hesel a fangliček, zajímala nás odborná stránka. My jsme v tom neviděli politiku. Opravdu ne. Necítili jsme to jako oslavu režimu. Byla v tom spíše jakási nostalgie nad slety."

Jedenáctý sokolský slet na přelomu června a července 1948 byl nejmasovějším protestem proti nastupující komunistické diktatuře. O sedm let později se uskutečnila první spartakiáda. Jeden milion cvičenců a dva miliony diváků se staly aktéry a svědky gigantické apoteózy komunistického režimu. Jak si vysvětlit, že sletu v roce 1948 a spartakiády v roce 1955 se účastnili ti stejní lidé?

Zkušenost Zlaty Kozákové není ojedinělá, na druhé straně se však nedá ani generalizovat. Mnozí, zejména řadoví sokolové se spartakiád nikdy nezúčastnili. Hned v přízemí Tyršova domu má svou malou místnost "věrná garda" - klub sokolů a hlavně sokolek v seniorském věku. Během týdne se tu střídají pod obrazy Tyrše, Fügnera a hesly z Masaryka a starají se o hosty. Jednou z členek je i Dagmar Pechová (84), která byla v roce 1948 vyloučena ze Sokola stejně jako Zlata Kozáková. Na spartakiádu nikdy nenacvičovala, také proto, že ji k tomu nikdo nenutil. Přesto se na spartakiády chodila alespoň dívat. "Sokol byl srdeční záležitost, kdežto spartakiáda byla estráda," reaguje na otázku, jaký hlavní rozdíl vidí mezi slety a spartakiádami.

Na počátku roku 1948 měla Československá obec sokolská (ČOS) včetně dorostenců a žáků přes milion členů. Politicky tíhla k národně-socialistické straně. Čistky po komunistickém převratu byly relativně mírné: nová vláda měla zájem na zdárném průběhu připravovaného sletu, takže se spokojila s výměnou starosty Sokola, národně-socialistického poslance Antonína Hřebíka za staříckého a naivního Josefa Truhláře. Nespokojenost sokolů s novým režimem však vzrůstala, a to zejména poté, co 7. června abdikoval prezident Beneš.

Co se dělo na sletu

"Ve výjimečné atmosféře sletových dní," napsal historik Dušan Janák, "se na straně jedné návštěvníci a obyvatelé Prahy přestávali bát veřejně projevit své mínění, na straně druhé zesílily provokace a represe bezpečnostních složek, zvláště StB". Demonstrace vyvrcholily v závěrečném slavnostním průvodu 6. července. Před vládní lóží na Staroměstském náměstí, v níž seděl prezident Gottwald, pochodovala většina sokolů mlčky, s hlavou odvrácenou na opačnou stranu. Davy v průvodu skandovaly

hesla jako "Nedáme si diktovat, koho máme milovat", "Zabili nám Masaryka, Beneše jim nedáme" či "Ať to slyší celý svět, Beneš musí na Hrad zpět". Z balkonu filozofické fakulty pozoroval sokolský průvod romanista Václav Černý a říkal si: "Co by se stalo, kdyby na náměstí pode mnou čelo kterékoliv župy zahrulo náhle přes most a zamířilo rovnou k Hradu. Kdo mohl zabránit tisícům a desetitisícům mužů obsadit sídlo československých prezidentů a jednat po svém?" Sokolové se však k ráznému kroku nevzchopili, a umožnili tak komunistům přejít do ofenzivy.

Ještě během sletu bylo zatčeno více než 200 osob - kola represe se naplno začala roztáčet až po jeho skončení. Stranické vedení, které o situaci v Sokole jednalo 19. července, se rozhodlo "ukázat tvrdou ruku": ministr informací Václav Kopecký navrhoval vůči "provokatérům v Sokole vyvolat pogromovou náladu", Klement Gottwald pak prohlásil, "ať raději Sokol nefunguje, než aby fungoval proti nám". Proti Sokolu byla zahájena agresivní kampaň v tisku, která se ještě vystupňovala po pohřbu prezidenta Beneše 8. září. Vzápětí byl Sokol obviněn z přípravy puče. Čistky začaly mít masový charakter, do listopadu bylo ze Sokola vyloučeno jedenáct a půl tisíce osob a patnáct set dalších bylo zbaveno funkcí. Ti, kteří se vzpouzeli - aktivní tu byla zejména ostravská župa -, putovali za mříže. "Do akčních výborů však vstupovalo také mnoho poctivých sokolů, kteří chtěli zachránit své jednoty," říká bývalý sokolský náčelník Jiří Žižka (83). Politika "bránění horšímu", tehdy dobře známá z období protektorátu, však nakonec vedla k tomu, že Sokol zmizel jako samostatný spolek a "sokolský duch" se projevoval jen ve skrytu mezi podobně smýšlejícími. Ze Sokola se stala poslušná organizace Národní fronty a od roku 1952, kdy byla tělovýchova zorganizována podle sovětského vzoru, bylo pole jeho působnosti omezeno na dospělé osoby na venkově a v menších městech.

Přestože První celostátní spartakiáda byla nepochybně největší propagandistickou akcí komunistického režimu v 50. letech, doposud se jí podrobně nezabýval žádný historik. Záhadou tak dodnes zůstává, kdo a kdy přišel s nápadem na její uspořádání. Podle historika Františka Koláře vyšla iniciativa z okruhu bývalých činitelů Federace dělnických tělovýchovných jednot (FDTJ), kteří získali vlivná místa v komunistickém systému tělovýchovy. I přesná datace je nejistá: přípravu spartakiády projednával Státní výbor pro tělesnou výchovu a sport (SVTVS) již 20. října 1953 a 30. listopadu ji schválil politický sekretariát ÚV KSČ. Dá se tedy předpokládat, že samotná idea vznikla někdy v měsících po Stalinově smrti. Zcela jasná je tak pouze etymologie názvu: pro vystoupení komunistické FDTJ v roce 1921 na pražských Manínách jej vymyslel Jiří František Chaloupecký, který se nechal inspirovat jménem vůdce vzpoury římských otroků.

Spartakiáda byla od počátku pojímána jako vyvrcholení oslav 10. výročí osvobození země Rudou armádou. Zahájení bylo plánováno na 26. února 1955, její součástí byly lyžařské závody, přebory v zimních sportech, štafetové běhy a další sportovní akce, květen zůstal rezervován na okresní a krajské spartakiády, vrcholem se stala celostátní spartakiáda organizovaná v týdnech, které dříve patřily sletům. Komunistické vedení věnovalo akci mimořádnou pozornost: v letech 1954-1955 se o ní jednalo na dvanácti zasedáních nejvyššího stranického orgánu - politbyra. Již na počátku července 1954 schválilo politbyro návrh rozpočtu (výdaje 45 milionů, příjmy 26,5 milionu korun) a ideového programu cvičení. V přijatém dokumentu se tak můžeme třeba dočíst, že skladba mužů symbolicky vyjadřuje, "jak jednotou dělnické třídy dosáhli pracující vítězství", nebo že závěr skladby Rudé Hvězdy "bude výrazem lásky, vděčnosti a věrnosti Sovětskému svazu, jak ji vyjadřuje heslo: „Nad husitskou Prahou po staletí příští Stalinova socha bude stát“.

Od září 1954 začaly nácviky na školách a učilištích. Vyhnout se jim nemohli ani žáci, ani učitelé tělocviku. "Jednou jsem učitelce řekl, že bychom měli raději hrát fotbal než pořád nacvičovat," vzpomíná právník Petr Kvaček (64), tehdy žák osmé třídy, na přípravu spartakiády ve Svobodě nad Úpou. "Okamžitě zavelela: všichni do řady! Kvaček, dva kroky vpřed! A pak mi dala takovou facku, že jsem zase zalétl zpět." Tam, kde nešlo cvičení nařídit, byly problémy větší. "Největší potíže a poměrně nejmenší účast v nácviku na spartakiádu je ve velkých závodech," píše se v jedné zprávě předložené politbyru. "Tak ku příkladu v Leninových závodech v Plzni (tedy Skodovce) nacvičovalo koncem listopadu 170 mužů, 200 žen a 42 dorostu." Nedostatky jiného druhu se projeví v armádě: "nácvik provádějí soudruzi, kteří v civilním životě podobné funkce nezastávali" - takže to podle toho vypadalo.

(Pokračování)

THE HOUSE OF LUXEMBOURG

14th century – early 15th century

The crown fashioned from precious metals and adorned with gems, pearls and a cross containing a thorn from Christ's thorn crown symbolises the divine character of the royal power. The crown was only worn during coronations and important occasions. Charles held that it belonged solely to the "ruler eternal and saintly patron" St. Wenceslas on whose skull it reposed in the newly built St. Vitus' Cathedral at Prague Castle.

ST. VITUS' CATHEDRAL AND CHARLES BRIDGE, PRAGUE

CHARLES IV,
BUSTS FROM ST. VITUS' TRIPORIUM

The dynastic marriage of John of Luxembourg (then only fourteen) with the daughter of Václav II, Eliška (Elisabeth, four years his elder) added to the power of the House of Luxembourg and allowed the Přemyslid dynasty to survive at least in the female line. John's first-born son, the future Emperor Charles IV, received an outstanding education in France where his teachers included even Petrus Rogerii, later Pope Clement IV.

Charles who became king in 1346 and Holy Roman Emperor in 1355 planned to become the true head of the whole of western Christianity and make Bohemia the centre of his dynasty's power and turn Prague into a "second Rome". In 1348 he succeeded in having the pope make the Prague diocese an archbishopric, he founded a university in 1348, the first institution of its kind east of the Rhine and north of the Alps.

Foto: Pavel Ott

In 1348, as a part of his plan to make his seat one of the most important centres of Christendom, Charles chartered the *New Town of Prague*. He commissioned magnificent buildings that would reflect his ambition. The Church of St. Charles the Great paid homage to Charlemagne who had revived the West Roman Empire and Charles Square, then the largest in the whole of Europe, was used to annually display relics of the Crucifixion. To have a secure stronghold to house the imperial coronation jewels, Charles built the mighty *Karlstejn* (Karlstein) Castle in the vicinity of Prague.

THE CHARLES UNIVERSITY,
GOTHIC BAY WINDOW,
CAROLOTTUM, PRAGUE

KARLSTEJN CASTLE

ST. VITUS' CATHEDRAL,
PRAGUE

THE BIBLE OF WENCESLAS IV,
SON OF CHARLES IV

1337 - 1451

1420

1431 - 1439

1487

Hundred Years' War
fought between
England and France

John of Luxembourg,
King of Bohemia, died
at battle of Crécy

John of Luxembourg
died at battle of Kresy

John of Luxembourg
died at battle of Kresy

Na této a předcházející straně přetiskujeme další panel z výstavy „Krásy a taje ČR“. Postupně uveřejníme i zbývajících 5 panelů této významné výstavy.

KINO PONREPO – SOKOLSKÝ NÁRODNÍ DŮM SYDNEY

Představení se obvykle konají každou třetí neděli v měsíci v prvním patře 16 Grattan Crescent, Frenchs Forest v 15.00 hodin v letní a v 14.00 hodin v zimní sezóně.

Neděle 16/10/2005 v 14.00 hodin:

PRINCEZNA ZE MLEJNA 2

Jindřichovi a Elišce se narodí dcerka Terinka. Dokonce i čert s vodníkem se z dětátka radují. Neraduje se ale knížepán; nemůže se smířit s tím, že Eliška dala přednost chudému chasníkovi před jeho bohatstvím. Pošle Jindřicha na vojnu proti Turkovi a myslí si, že má cestu k Elišce otevřenou. Režie: Zdeněk Troška. Hrají: R. Valenta, A. Černá, Y. Blanarovičová, J. Zindulka, O. Ševčík a jiní.

Neděle 20/11/2005 v 15.00 hodin (Povšimněte si změny začátku představení):

MATKA KRÁČMERKA

Česká filmová komedie o chudé rodině, která skrz miliónovou výhru v loterii ke štěstí přišla. Pani Barbora Kráčmerová je starostlivá matka. S manželem pilně pracuje a škudlí každý groš, aby dceři našetřila věno. A pak se jednoho dne dá pobláznit zprávou v novinách, sebere valnou část úspor a koupí za ni drahý los. Sice toho vzápětí lituje a chtěla by ho vrátit, je však pozdě, tah už proběhl. Ještě že Barbora nepřišla do loterijního střediska včas: rodina vyhrála celé dva miliony! Mohou tedy od základů změnit svůj život. Kupují starý palác a stěhují se do něj. Ovšem matka Kráčmerka se těžce vpravuje do role vznešené paní domácí. V hloubi duše je to pořád prostá zelinářka se zlatým srdcem a neznalostí panských móresů. Režie: Vladimír Slavinský. Hrají: Blanka Waleská, Hana Vítová, Antonie Nedošínská, Theodor Pištěk, Rolf Wanka.

**Kino Ponrepo bude mít prázdniny od prosince do ledna.
TĚŠÍME SE NA SHLEDANOU V ÚNORU 2006.**

H. G. Mayer & Co.

METROPOLITAN TAXATION SERVICES (BANKSTOWN) PTY. LIMITED
ACCOUNTANTS & TAXATION CONSULTANTS

Phone: 9707 1833

All Mail to:
P.O. Box 58
Yagoona 2199

Cnr Dutton St, & The Crescent,
Yagoona 2199

Strojvůdce Vaněk, zraněný po srážce rychlíku s nákladním vlakem, leží v nemocnici. Jenom díky jeho chladnokrevnosti a zkušenosti nedošlo k nedozírným škodám a ztrátám lidských životů. Ministr dopravy jej sám osobně navštíví se svým doprovodem a pustí se do srdečného rozhovoru:

"Tak jak se vám vede, pane Vaňku?"

"Už je to lepší, pane ministře."

"Jak dlouho už jezdíte?"

"Dvacet osm let."

"A kolik je vám roků?"

"Jedenapadesát, pane ministře."

"Jste ženatý?"

"Ano."

"Hmm... tak mi řekněte, jak vlastně k tomu neštěstí došlo?"

"Totiž, pane ministře, jak se to tak stává. Nedával jsem pozor a pak už jsme se holt museli vzít."

Ambiciózní manažer se po dlouhé době rozhodl jet na dovolenou na Karibské ostrovy. Během plavby přišel hurikán a celou loď smetl do moře, jen on jediný se zachránil a ocitl se sám na opuštěném ostrově. Čtyři měsíce jedl jen kokosové ořechy, spal na pláži a žádostivě se díval na moře, kdy se objeví nějaká loď. Jednoho dne zpozoroval, jak se blíží při pobřeží malý člun s nádhernou ženou.

"Kdo jsi? Jak jsi se sem dostala?"

"Byla jsem na téže lodi jako ty a ztroskotala jsem na opačné části ostrova."

"No, to jsi měla štěstí, že se ti zachránil člun."

"Nezachránil, ten jsem si vyrobila."

"Prosím?"

"No, vždyť je tu všude okolo bambus a třtina..."

"Ale kde jsi vzala nářadí?!"

"Z kamenů jsem si vyrobila nástroje a použila jsem je i na stavbu chatky. A ty spíš kde?"

"Celé 4 měsíce na pláži," zahanbeně přiznal manažer.

"Tak pojď ke mně na návštěvu ..."

Doplaví se k její chatce a žena říká:

"V prvním patře máš holicí strojek a i sprchu ..."

Manažer je úplně hotový, už se na nic neptá, vyběhne do patra a tam je holicí strojek z nabroušené kosti nějakého zvířete a říká si:

"Tato žena je neuvěřitelná. Co bude dál?"

Sejde dolů a tam už ho čeká žena, v ruce láhev vína, na sobě jen nějaký ten fíkový list ... přitulí se k němu a říká:

"Jsme už tak dlouho pryč od domova ... a celý ten čas jsi byl tak sám. Jsem si jistá, že je něco, co bys právě teď chtěl dělat... Něco, co jsi nedělal už dlouhé měsíce ..."

Manažer nevěří vlastním uším a povídá:

"Chceš mi říct, že si odsud můžu zkontrolovat e-mail?"

Pravda o grilování.

Grilování je jediný druh vaření jakého je opravdový muž schopen. Když muž prohlásí že bude grilovat následuje tento řetěz reakcí.

1. Žena jde do obchodu a nakoupí všechno potřebné.
2. Žena udělá salát, zeleninu a desert.
3. Žena připraví maso, dá na tácek zároveň s potřebným náčiním, omáčkami a pak to přinese manželovi, který mezitím okukuje kolem grilu s pivem v ruce.
4. Muž naklade maso na gril.
5. Žena jde dovnitř, připraví talíře a přístroje.
6. Žena vyjde ven a řekne manželovi že maso se pálí. On ji poděkuje a požádá, aby mu přinesla další pivo.
7. Muž vyndá maso z grilu a podá to ženě.
8. Žena dá jídlo na talíře a přinese ke stolu.
9. Po jídle žena uklidí stůl a umyje nádobí.
10. Všichni pěji chválu na mužovo vaření a děkují mu za jeho snahu.
11. Muž se zeptá ženy jak se jí líbil její "den bez vaření" a když uvidí její našťvanou reakci, usoudí že nic neudělá ženskou šťastnou.

Cestování ze Zlína do Sydney. *(Pokračování) Jan Franklin Jandejsek*

Batanagar v Indii je vzdálen od Kalkaty asi 50 km podél zmíněné řeky. Do Lahore jsem také zajel, a to přes Dili - kde jsem přespal - a setrval tam nějaký ten den. Pak jsem se letadlem pustil do Bombaye. V Bombaji jsem ztrávil asi dva týdny a zažil jsem tam jednu zajímavou příhodu. Chtěl jsem si tam dojít do banky pro peníze, ale když jsem k bance dorazil vidím přede dveřmi ležet krávu. Kráva je, jak známo, v Indii posvátnou bytostí a já najednou nevěděl kudy kam. V Kalkatě i v Bombaji se krávy normálně procházejí volně po ulici podle své libosti, a dotknout se onoho posvátného zvířete jsem se nedovážoval. Ale u blízké kašny jsem zahlédl několik malých kluků, které jsem znal podle vidění a to byla moje záchrana. Ti kluci pozorovali moji neutěšenou situaci, jeden z nich ke mně přiskočil a abych prý mu vysázal dvě rupie, že mi pomůže. Co jsem měl dělat. Vysázal jsem mu je, on se klidně postavil před ležící krávu, udělal ji notný kopanec, kráva se zvedla a odtáhla a můj problém byl vyřešen. Kdybych ji ten kopanec býval udělal já, mohl jsem si pobýt i delší dobu ve vězení.

Potom jsem měl v Bombaji jistá menší řízení ale nakonec jsem se dal vlakem na cestu do Kalkaty. Potom zase zpět do Bombaje, a odtud potom opět zpět do Kalkaty. Tam mě zastihla konečná fáze dělení britské kolonie Indie na Indii a Pakistan. To se neobešlo bez bojů, kde snad zahynulo na milion lidí. Šoféři i taxikáři byli většinou Pakistánci a nestáli o mě jako o nebezpečného pasažéra směrem na Batanagar v Indii. Nakonec se jeden z nich nade mnou přece jen smíloval, do Batanagaru se mnou sice dojel, v předměstí ale náhle zastavil, a ukazoval na skupinu Indů. Po návratu do Kalkaty se mi svěřil, že kdyby nebyl ujel, Indové by ho byli asi zabili. On byl mohamedán a Indové mohamedány právě v lásce neměli. Ubytoval jsem se v kalkatském Grand Hotelu a ku svému překvapení jsem zjistil, že jeho ředitelem byl kupodivu Čech.

V Batanagaru i v Lahore byli tehdy všude vedoucími oddělení Baťových závodů Čechoslováci. A jejich hlavním vedoucím byl Moravan pan Bartoš. Až potom po příjezdu do Austrálie jsem se dověděl, že mnozí z těch, které jsem tam tehdy v Indii potkal skončili nakonec v Australii a na Novém Zélandě. Tam jsem skončil i já. A tak jsem tam jednou přes plot hovořil a s panem Bartošem, dřívějším vedoucím Baťových závodů na Dálném Východě. Bydlil jsem tehdy v sydneyjském předměstí zvaném Balgowlah a mým sousedem byl nějaký pan Hoza. On byl nějak spřízněn s panem Bartošem a když jsem jednou zahradničil zahájil jsem rozhovor se sousedovým návštěvníkem - a on to pan Bartoš. Ten potom po několika letech v Sydney zemřel.

Teď ale zpět do Kalkaty. Odtud jsem se pak tehdy vydal do hlavního města Barmy, Rangūnu anglickým letadlem značky Dakota. Pilotem byl také Angličan. Bylo nás asi na osmdesát cestujících a cestou jsme stavěli v městě, jehož jméno mi teď uniklo z paměti. Za tím místem se táhnou od přístavu do vnitrozemí Arkánské hory. Přistání v tom městě nás sice uvítalo lijavcem, ale já byl rád, že jsme na pevné půdě. Odvezli nás autem na letiště na čaj a já čekal, že potrvá dobré dva dny než se počasí vylepší a než bude možno v cestě pokračovat. K mému zklamání trvala tato zastávka jen půl hodiny. Pak se náhle vyjasnilo a za slunečného počasí jsme pak v letu pokračovali dál. Dole pod námi bylo vidět rýžová pole barmských plantážníků.

V Rangūnu jsme přistáli odpoledne. Kupodivu na letišti byly taxíky. Texikář mi ovšem prozradil, že v Rangūnu hotely sice nejsou, že však cizinci nacházejí obvykle ubytování v pensionech. Tak tedy do pensionu a cestou jsem viděl pagodu se zlatou střechou. V pensionu jsem se usadil. Našel jsem tam, jednoho anglického obchodníka s textilem z Kalkaty, jednoho Francouze, a jednoho holandského prodáváče žiletek. Ještě dva další hosté tam byli - nepamatuji si jaké národnosti - a byl tam i jeden anglický pilot působící v Barmě, ale již na cestě domů do Anglie. Barma přestávala právě být britskou kolonií. Ten cestoval jak se dalo. V Barmě mnoho silnic nebylo, ale on měl auto. Motorka by bývala vhodnější. V džungli prý každý cestoval jak a čím se právě dalo. Ten Angličan prý používal i slony. Byla mezi námi i jedna mladá žena z Barmy. V tom pensionku jsme se sžili jako jedna rodina, a byla to povedená směsice. Bydlela tam také jedna mladá domorodka z Barmy, jejíž manžel, anglický důstojník, byl tehdy právě v Anglii. Když mi odpoledne po přiletu došly cigarety a jeden můj spolubydliční Francouz, také kuřák, neměl co si zapálit, domluvili jsme se požádat o pomoc vedoucího. Neměli jsme ani cigarety, ani peníze, protože dopoledne došlo k atentátu na ministerského předsedu a čtyři další ministry a ban-

ky byly proto zavřeny. Nedoufali jsme v záchranu, ani v pomoc vedoucího jsme nedoufali. Ten se ale po našem žebroňování na nás jen přívětivě usmál, nabídl nám klidně jak cigarety tak peníze, že se prý nemáme nijak starat a obávat, zítra že bude zase všechno v pořádku, jako by se nic nebylo stalo. A měl pravdu - druhý den všechno zase fungovalo, včetně bank. Taková byla tehdy ta exotická Barma. Jeden den atentáty, druhý den normalita.

Tehdejší Rangūn nebylo nijaké velkoměsto evropského stylu. Uzounké uličky, jimi všude proudily davy lidí, všude kolem krámků a prodáváčů těch nejrozmanitějších druhů zboží. Jednou jdu takovou uličkou a vidím jakési vyvýšené podium, ve výši asi jednoho metru. Jen s takovou menší stříškou, beze stěn, podlaha nějaké 4krát 3 metry a k ní vedly asi dva schody. To byla ordinace místního zubaře, nebo spíše někoho kdo se vyznal v trhání zubů. „Zubař“ byl právě v plné práci. Kolemjdoucí to nijak nezajímalo, ale mě to fascinovalo. Šmik šmik a zub byl venku... To byl tedy poválečný Rangūn. Přesto se mi tam podařil jakýsi menší obchůdek s botami ale brzy jsem se pak zase vydal na zpáteční cestu do Kalkaty a to tentokrát lodí po řece Irrawadi. Pravím lodí, ale byla to jakoby ubohá lodička přívozníka v Sydney. Voda hnědožlutá, bahnitá, nečistá. Ocitli jsme se posléze opět v přístavním městě Akyabu a tam jsem si pobyl asi dva dny. Spal jsem na lodi a ve dne si prohlížel město. Seznámil jsem se tam s dvěma britskými vojáky sloužícími u vojenské policie, jeden z nich byl Ir. Vzali mě s sebou i do svého luxusního obydlí. Bydleli za městem a ko-nali službu v Arkánských horách. Místo střechy tam měli jakousi plachtu a při ní nahoře stál sud s vodou. Když sud naklonili hned tekla sprcha. Měli tam i stůl a starou skříň se zásuvkami plnými různých papírů. Pohodlí tedy veškeré žádné. Sloužili v džungli a vždycky když se vydali do džungle, své spartánské přístřeší prostě nechali jen tak stát bez dozoru, ale když se vrátili, našli prý vždycky všechno v pořádku.

Cesta pokračovala po řece lodí do Kalkaty. Byla celkem příjemná. Jednou z cestujících byla i jistá elegantní mladá dáma, Asiatka z Barmy. Byla středem pozornosti všech nás ostatních. Jeden mladý a statný spolucestující, též Asiat, se k ní přitočil a mermomocí se zřejmě snažil ji nějak upoutat a získat její přízeň. My ostatní jsme je po očku bedlivě pozorovali, jak on do ní hučel a jak ona poslouchá. Ale najednou ten chlapík hbitě vyskočil a pádlil k palubnímu zábradlí, naklonil se nad vodu a už to jelo. Mořská nemoc. A bylo po námluvách - Kalkata nás uvítala svým horkým vlhkem - je stále dusno a s člověka se neustále lije pot. To místo musí snad mít nejhorší klima na světě.

(Pokračování)

PERLY A PERLIČKY - sokolské i nesokolské

Když v noci májové pak bloudím po ulici - nebo tak nějak podobně. Oldřich Nový, Adina Mandlová, Jaroslav Marvan, Zdena Baldová, František Kreuzmann, Světlá Svozilová - jejich známé postavy a tváře jsme opět měli příležitost shlédnout při promítnutí filmu Přítelkyně pana ministra kinem Ponrepo v červenci a oživení dávných vzpomínek bylo s radostí přijato přítomným českým publikem. Děj naivněoučkový, ale film to byl přesto nádherný - a my staropamětníci jsme si na své věru přišli. V srpnu potom **Ponrepo uvedlo další český film** z poloviny devadesátých let, Jak básníci neztrácejí naději. Nové tváře, výborní herci, ale jinak film stejně naivní a nic nového nám nenapovídající. Přiměřená dávka sexu, v Čechách zřejmě oblíbené nemocniční prostředí, několik jednoduchých zápletek a to bylo jaksi všechno. Básníky se film nijak nehemží, ale sem tam nějaký ten veršiček to zachraňuje. Nicméně Ponrepo se očividně snaží prezentovat nám filmy staré i novější a to vítáme. Snad se jednou někomu v republice podaří zdárně zdramatisovat výjevy z pestré české historie, a česká historie je věru na události bohatá - řekněme sovětský přepad ze srpna 1968, běsnění let padesátých, převzetí moci v únoru 1948 - ale snad je odstup od oněch dramatických událostí ještě přesprávnější živý a snad i přesprávnější kontroverzní.

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Snad jste i vy zaznamenali v srpnu bohaté **televizní programy v Sydney zaobírající se koncem války** a druhou světovou válkou jako takovou a její konečnou fází. V jednom z těchto programů kde se plakalo nad zpusťováním Hirošimy bylo

kupodivu i vhodně poukázáno na to, že tam sice přišlo o život několik set tisíc japonských obyvatel onoho nešťastného města, že však svržení atomové pumy zachránilo pravděpodobně životy několika milionů dalších obětí, především Američanů. V té souvislosti člověku napadá, že i při nových a nových ukázkách rozbombardovaných Drážďan a jiných německých měst by nebylo na škodu znovu a znovu zdůrazňovat, že by nebylo bývalo zničených Drážďan, kdyby nebyli Němci a Japonci sami rozpoutali onu ničivou vojnu. Oni se ti mladí dávají snadno nachytat na přepracování dějin. Němci koneckonců zákeřně přepadli bez vyhlášení války Polsko a zničili Varšavu, rozmetali v bezbranném Holandsku Rotterdam, napadli zákeřně a bez varování Rusko a chovali se tam barbarsky - ne nadarmo onu svoji akci nazvali Barbarosa - a Japonci zákeřně a bez varování sami z vlastní iniciativy napadli Američany a rozbombardovali Pearl Harbour. Mělo by se znovu a znovu zdůrazňovat, že bez počátečních sveřepých německých útoků na Britanii by nebylo došlo k odvetným kobercovým útokům na Hamburk, Berlín, Drážďany a jiná německá města. A také - a to se týká především nás - že bez zničení naší republiky a jejím bezohledným znásilněním, bez sadistického vyvrácení Lidic a jiných míst, bez Heydrichiády by asi nebylo bývalo vystěhování sudetských Němců. Však naštěstí existují záběry jásajících Němců vítajících Hitlerovy hordy. My víme, i když to svět zapomíná, že během nějakého tisíce let dovedli naši germánští sousedé vybit slovan-ské obyvatelstvo mezi Labem a Baltem, a že zachování Čechů jako národa v jejich vlastní zemi stálo náš národ velikou mírou utrpení a obratnosti k zachování vlastní podstaty. Nebylo by věru na škodu to častěji připomínat všem těm kdo bezustání dovedou hořekovat nad neblahým osudem národa, který v historii postupoval bezostyšně a s hrubou silou útočníků proti svým slabším východním sousedům. A to, prosím, nebyla zatím ani řeč o milionech bezraných mužů, starců, žen a dětí, které Němci dovedli násilně a bez jediného protestu z řad svého sedmdesátimilionového obyvatelstva nemilosrdně utratit, uplynout a spálit... Odpustit? Snad. Ale zapomenout? To tak snadno možné nebude...

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Vlastně jen maličká připomínka našim australským přátelům - Česká republika stále ještě čeká na **diplomatické zastoupení v Praze**. Maličkost to je a není. Což si Praha skutečně nezaslouží stejného uznání jako třeba v obou posledních válkách nepřátelské Maďarsko? Sedej panenko, sedej v koutě - ale najdou tě, ty milá panenko?

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Ve středu 7. července 2004 byly spuštěny **webové stránky pro krajany** www.krajane.net. Cílem stránek je usnadnit komunikaci mezi krajany, žijícími po celém světě, a spojit je s domovem. Po zaregistrování mohou uživatelé na stránky vkládat vlastní texty nebo informace o činnosti spolků. Součástí stránek je i diskuse, poradna, adresáře krajanských spolků a médií a užitečné odkazy na české instituce, které se zabývají krajanským životem. Portál má českou a anglickou verzi. Obsah stránek záleží do velké míry na vás. Vyzkoušejte to na www.krajane.net! (radio.cz)

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Věstník Sokolské župy Kanadské, **Kanadský Sokol, ve svém srpnovém čísle opět přináší snůšku zajímavostí ze sokolského světa**. V podrobné reportáži se především zabývá průběhem XXI. sletu Americké obce sokolské konaném v oblasti Chicaga ve dnech 21. - 25. června za velkého vedra, jehož se kromě pořádající Americké obce sokolské zúčastnili i cvičenci Slovenské tělocvičné jednoty Sokol v USA a župy kanadské reprezentované jednotou torontskou, za přítomnosti reprezentantů ČOS a Sokola na Slovensku. V obsáhlé reportáži se uvádí, že tento XXI. slet prokázal svým úspěšným průběhem a nadšením jeho účastníků stálou všeobecnou platnost sokolských ideálů a „byl zdařilým vyvrcholením letošních oslav založení Sokola v Americe“. Byly hrány hymna kanadská, česká, slovenská a americká. Zmenšená účast cvičenců i diváků je vysvětlena především nevhodně voleným termínem sletu, tedy v době, kdy školní rok ještě neskončil a kdy závěrečné školní zkoušky znemožnily větší účast mládeže. „Jestliže již na sletu... v roce 1997

překvapilo, že v hledišti byla prázdná místa, byla letos tribuna obsazena jen z poloviny“, praví se v reportáži.

○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Kanadský Sokol se také zabývá v témže čísle historií amerických sletů, a uvádí, že první americká jednotka byla založena již v roce 1865, že první slet se v Americe konal v roce 1879 a poslední slet Národní jednoty sokolské před sloučením amerických jednot že probíhal v roce 1914. Ten se konal v Omaze v Nebrasce, kam se sjížděli účastníci ze všech končin Spojených Států. Z Chicaga prý byly tehdy vypraveny zvláštní vlaky a po příjezdu byli účastníci sletu uvítáni sokolskou kapelou „a za zvuků hudby doprovázeni až do slavnostně vyzdobené sokolovny na 13. ulici... cestou stáli na chodnicích krajané a vítali je voláním Na Zdar“. Tento slet Národní jednoty sokolské pořádaný v předvečer války - připomíná Kanadský Sokol - byl úspěšnou manifestací sokolské myšlenky v Americe. - Nu, a nyní vrhůru na slet v Praze v roce 2006! - praví Věstník Sokola Sydney.

○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Už jste načerpali u pumpy **benzín za \$ 1.399 litr**. Asi se Vám to moc nelíbilo. Ale ještě méně by se Vám líbilo platit v Praze Kč 40,-, nebo v Kladně Kč 44,-, to je bratru \$A2.46.-

○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Ústecký hejtman Šulc zjistil, že se nemůže podívat z vrcholu hory Říp jako praotec Čech na zemi oplývající mlékem a strdím. Ústecký kraj ve spolupráci s ministerstvem životního prostředí nechá **vymýtit část porostu na vrcholu Řípu** a tím umožnit turistům lepší výhled po okolí. Teď tam neexistuje žádné místo, ze kterého by byl hezký výhled do okolní krajiny.

○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Vynalézaví Češi zhotovili repliku střevíců, které nosil Otzi, ledový muž, před 5,300 lety v Alpách. Při výrobě botek použili vařená játra a prasečí mozky a po obdržení nadšeného ohlasu od horolezců a „backpackerů“ jsou připraveni zahájit velkovýrobu této obuvi. Dr. Petr Hlaváček, vedoucí technologické laboratoře na Universitě Tomáše Bati ve Zlíně, se svým universitním kolegou Václavem Grešákem navštívili muzeum v německém Meinzu, kde je vystaven pár střevíců, které měl Otzi obuté, když zemřel (Otzi sám je v muzeu v italském Bolzanu, zřejmě bos) a rozhodli se pokusit vyrobit repliku těchto bot. Trvalo jim to několik let znovuvytvořit horské boty nalezené na mumifikovaném těle Otziho, ledového muže objeveného v glaciéře v Italských Alpách. Boty vyrobené ze směsi teletiny, medvědí kůže, jelenice, sena a zvířecího tuku byly předány několika českým špičkovým horolezcům, aby je vyzkoušeli v horských podmínkách. Boty byly vysoce oceňovány a jeden český podnik na výrobu obuvi požádal Dr. Hlaváčka zda může obdržet povolení na jejich výrobu. Dr. Hlaváček říká: „Mít obuté tyto boty je jako chodit bos, a dokonce lepší. Jsou velmi pohodlné... jejich vzhled není příliš atraktivní, ale z technického hlediska jsou velmi pevné a chrání chodidla uživatele před hrubým povrchem země, před extrémními teplotami a vlhkostí, nekloužou a vydrží dobře i nárazy. Dr. Hlaváček na závěr sdělil: „Budeme musít najít náhradu za medvědí kůži, která se těžko sežene, jinak nevidím žádné problémy s výrobou ve velkém.“ (Přeloženo z článku Allana Halla: „Shoemaker pursues the ultimate sole mate“ v Sydney Morning Herald.)

○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Český dálkový plavec, Richard Blatný, který přeplaval kanál La Manche a byl držitelem českého rekordu v dálkové plavbě na trati Slapy – Klecánky, vytvořil v srpnu t.r. **nový rekord na trati Slapy – soutok Labe s Vltavou**, měřící přes 80 km.

Zpravodaj **"Naše řeč"**, který vydává Česká beseda v chorvatské Rjece, píše ve svém posledním čísle i o historických kontaktech mezi českými zeměmi a Chorvatskem. Kromě základního historického přehledu o vývoji vztahů mezi Čechy a Chorvaty od dob Marie Terezie až po dnešek je tu i stať o známém pražském primátoru z dob meziválečného Československa Karlu Baxovi. Ten měl k Chorvatsku velmi blízko, v r. 1904 se oženil s Chorvatkou Amélií Jurkovičovou, se kterou se seznámil na Kongresu slovanských žurnalistů v Opatiji. Paní Baxová později v Praze založila Alexandrovu kolej, ve které našli domov jugoslávští studenti, studující v Praze. Sám Baxa se jako právník a jako dlouholetý pražský primátor stavěl proti hitlerovskému fašismu a v knize Červená ruka popsal i svůj nesouhlas se stalinským komunismem. Zemřel v r. 1938 a jeho bratři zahynuli za heydrichiády. **Vídeňské Svobodné listy** píší o nezvyklé roli rakouského prezidenta Heinze Fischera. 1. července se totiž v rakouském Retzu při zahájení kulturního festivalu setkal s českým exprezidentem Václavem Havlem a sám četl z německého překladu Havlových "Dopisů Olze". Fischer také koncem června přijal vítěze literární soutěže žáků Rakouského gymnázia v Praze, kteří psali práce na téma "Česká republika a Rakousko - dobří sousedé ve společné Evropě". Ve stejný den přijal na Pražském hradě vítěze této soutěže z vídeňské Komenského školy i český prezident Václav Klaus.

[24-07-2005] Milena Štráfěldová radio.cz

Korespondenční volby do zastupitelských orgánů v Česku jsou o krok blíž. Vláda na svém středečním zasedání schválila novelu volebního zákona, která s korespondenční formou voleb počítá. O korespondenčních volbách se v Česku jedná řadu let. Ačkoliv se Senát pokoušel prosadit korespondenční volby už od konce 90. let, poslanci návrh několikrát zamítli. Argumentovali tím, že do českých zastupitelských orgánů by měli volit jen občané s trvalým pobytem v ČR, že zahraniční Češi nejsou dobře obeznámeni s politickým děním v ČR a že volby ze zahraničí jsou neúměrně drahé. Odpůrcem korespondenčních voleb je i prezident Václav Klaus: *"Já jsem nesmírně konzervativní člověk a korespondenční volbu považuji za technicky i organizačně docela riskantní krok, kterému moc*

nevěřím a který bych ani sám nechtěl nikdy organizovat ani podstoupit. Volby jsou natolik vážnou věcí, že si na ni každý člověk čas udělat má a má obětovat sám sebe, aby se k té volební urně dostavil a aby tam fyzicky, on sám, vhodil ten volební lístek." Korespondenční formu voleb se přes dosavadní neúspěchy nadále pokoušejí prosadit senátoři. Senátní novela zákona o parlamentních volbách prošla letos v červnu prvním čtením ve sněmovně. A tuto středu jednala vláda o dalším návrhu na uzákonění korespondenčních voleb. Tentokrát jej připravilo ministerstvo vnitra v rámci nového volebního kodexu. [23-07-2005] Autor: Martina Lustigová radio.cz

Dlouholetý člen a aktivní účastník všech akcí Sokola Sydney bratr Jaroslav Dlask nám daroval vzácnou památku, **Sokolský zpěvník** o 128 stránkách vydaný asi v prvních letech minulého století. Možná i starší - nikde na něm není letopočet a proto prosíme čtenáře o pomoc při datování vlevo zobrazeného výtisku, stál tenkrát 20 haléřů. Srdečně bratru Jaroslavovi děkujeme za tento unikátní dar, který je vítaným přírůstkem naší sbírky sokolských památek. Pokud můžete věnovat Sokolu knihy, dokumenty, odznaky, vlajky, stuhy, plakety a jiné pamětihodnosti související s historií Sokola, napište nám na adresu Sokol Sydney, 16 Grat-tan Cres, Frenchs Forest NSW 2086, nebo volejte na číslo (02) 9981 4765.

Páni kluci v prvním turnaji nové hokejové sezóny v nové a prý krásné sportovní hale v Liberci se neprosadili. Po vítězství nad Fínkem v prodloužení a porážce se

Švédskou reprezentací, hráli s ruskou „sbornou komándou“. Dvě minuty před koncem vedli 1:0, ale ještě to stačili prohrát 1:2. Zato naše **české panenky**, ty se činily. Na mistrovství Evropy v košíkové, které se letos hrálo v Turecku, se ve finale utkaly s tradičními favoritkami – Ruskami. V poločase prohrávaly o 14 bodů, ale nakonec vyhrály 72:70 a **jsou mistryněmi Evropy!** A na mistrovství světa v triatlonu v japonském Gamagori v soutěži žen pod 23 roků skončila Vendula Frintová na druhém místě za Novozélandkankou Andreou Hewitt a to jen o pouhých 37 vteřin. Australané, ovšem, si odvezli vítězství v obou hlavních soutěžích mužů i žen.

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

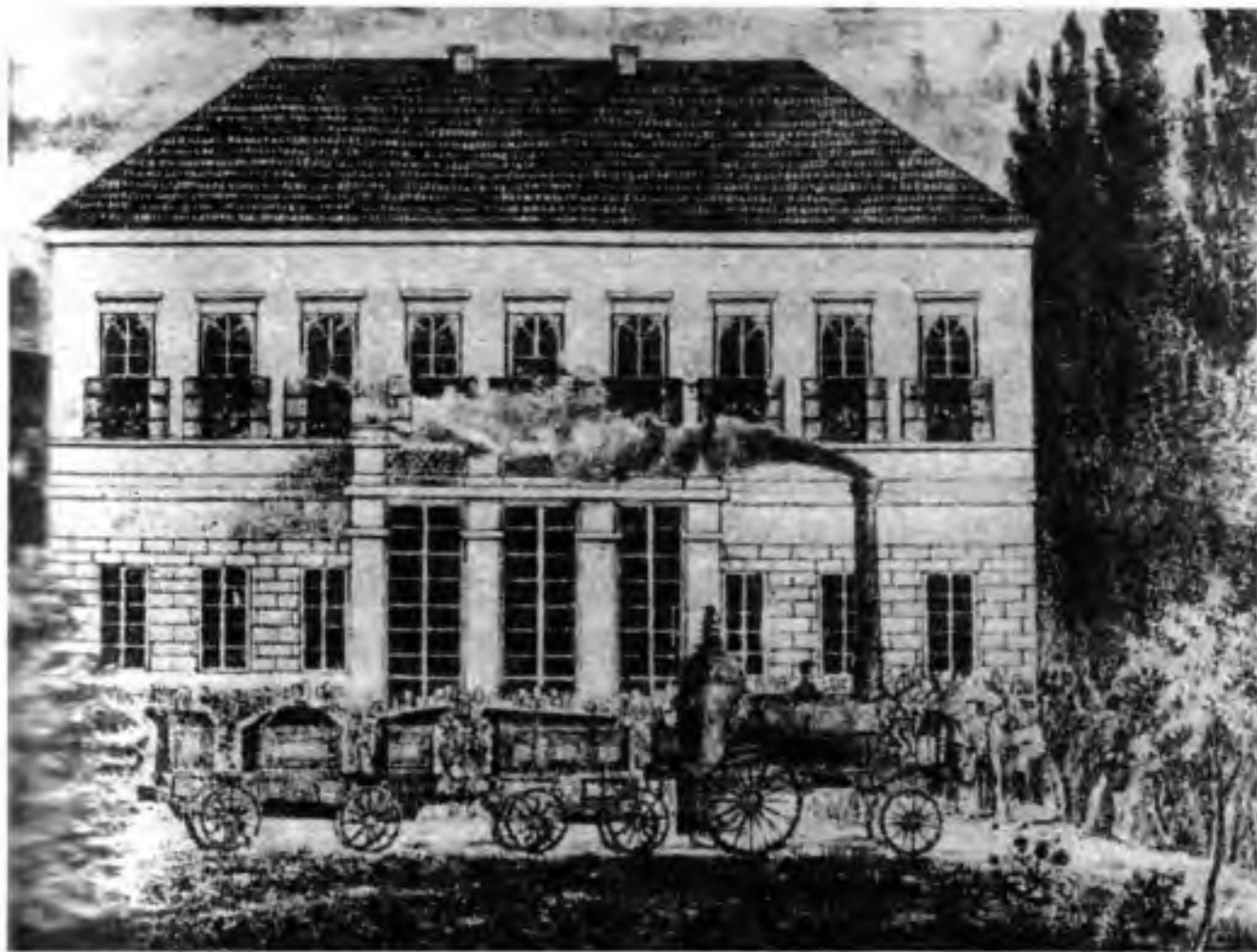
Záříjové parlamentní volby v Německu dopadly nemastně neslaně. Z ryze českého hlediska je asi nadmíru důležité, aby se ministerským předsedou nestal příteliček Sudeťáků Bavor Stoiber. To by se mohlo stát kdyby křesťanští demokraté odvrhli svou nynější předsedkyni Merkelovou a za předsedu si vyvolili Stoibera. Jinak by Čechům mohlo být celkem jedno zdali německou vládu povedou jako dosud sociální demokraté anebo křesťanští demokraté.

Lovec perel Bojar

Šlépějemi dějin a výročí koncem srpna, v září a říjnu.

Dnes se podíváme na události v Praze v období rozvoje průmyslu, které někteří moderní historikové nazývají „průmyslová revoluce“, snad proto, že sami žádnou revoluci neprožili.

Před 160-ti lety, 20. srpna 1845, byl zahájen provoz na železniční trati Praha – Olomouc slavnostním vjezdem prvního vlaku do „drážního dvora“ v Hybernské ulici. Soudobé reportáže se rozcházejí v jediném faktu. Podle některých novin byl na první lokomotivě, která

První vlak na Barvířském (dnes Slovanském) ostrově

dorazila na dnešní Masarykovo nádraží, nápis „Bohemia“, podle jiných zase nápis „Čechy“. Ve skutečnosti byly na lokomotivě nápisy oba, z každé strany jeden, ale české noviny zaznamenaly pouze ten, který vyhovoval jejich politické orientaci. Hned při zahájení provozu měla naše první železniční trať k dispozici celkem čtyřicet osm parostrojů pestrého původu. Tucet jich bylo z Guentherovy strojírny ve Vídeňském Novém Městě, osm z francouzského Mulhouse, čtyři byly vyrobeny ve Filadelfii a ostatní byly v dílech vyrobeny anglickou firmou Cockerille a sestaveny v belgickém Seraingu. V Čechách se jako první chopila příležitosti Ringhofferova továrna na pražském Smíchově, do té doby kotlářská dílna, která v roce 1854 zahájila výrobu železničních vagónů. Problém byl dostat vagóny na místo určení. Každý dohotovený vagón byl na továrním dvoře vytažen rumpálem na nízký bytelný valník s železným podvozkem, takže spočíval na mohutných trámech s kolejnicemi, připoutaný i s nimi řetězy a lany k valniku. Převážce zapřahal čtyři páry těžkých špeditérských koní a z obou stran provázelo nezvyklý náklad šest nebo i osm silných mužů. Cesta ze Smíchova na dnešní Masarykovo nádraží trvala každému vagónu celý půlden. Ráno vyjel valník s novým vagónem a valil se pomalu s mohutným rachotem a skřípáním po dlažbě Kartouzské ulice až k Újezdské bráně v městských hradbách, kterou se pak dostal na Malou Stranu, pak Karmelitskou ulicí, přes Maltézské náměstí a pod Malostranskými mostními věžemi na Karlův most. Po mostě tak přejely stovky a stovky nových vagónů. Cesta pak pokračovala přes Křižovnické náměstí Platněrskou ulicí a náměstí Mariánské a pak přes Staroměstské náměstí ulicí Celetnou, dále pod Prašnou bránou do Hybernské a odtud na Florenc, kde už bylo kolejiště. V Praze byl sice od roku 1841 ještě druhý most, řetězový most císaře Františka, tam kde je dnes most Legii, kudy by cesta vagónů byla o polovinu kratší, ale dopravu vagónů magistrát nepovolil. Až v roce 1857 tudy povolili radní přepravu prvního tendru – uhláku. Ten vážil asi deset tun a most se povážlivě prohnul a pod rytmickými údery kopyt se navíc rozhoupal tak, že zástupy zevlounů prchaly na nábreží v obavě, že se most zřítí. V roce 1872 byl dobudován železniční most pod Vyšehradem a byl konec podívané, jakou Praha už nikdy neuvidí.

Před 100 lety, 28. září 1905, byl v Praze zahájen pravidelný provoz elektrické dráhy. První linka elektrické dráhy vedla ze Starého Města přes Karlův most na Malostranské náměstí a dále nahoru Nerudovou ulicí na Hradčanské náměstí a končila na Pohořelci. Tramvaje této linky dojezdy až k mostu na proud dodávaný nadzemním vodičem, ale kromě toho byly vybaveny ještě spodní smykovou lyží, kterou zde spouštěly těsně nad vozovku, aby přes ní odebíraly elektrický proud ze zvláštních kontaktů, rozmístěných v dlažbě po celé délce mostu, a za ním opět přešly na odběr proudu z nadzemních vodičů. Toto chytré zařízení se v provozu neosvědčilo. Karlův most se stal pro tramvajový provoz nejporuchovějším úsekem z celé Prahy a také otřesy a chvění mostu, způsobené jízdou elektrik, historické stavbě příliš neprospívaly, takže zde byla jízda tramvaji 30. dubna 1908 zrušena. Magistrát se rozhodl zavést na úseku od Křižovnického náměstí až na Pohořelec první autobusovou trať. V Praze tehdy byli čtyři agenti a pražští radní rozhodli koupit u každého jeden autobus. Jako první vyjel do pražských ulic výrobek firmy Süddeutsche Automobilfabrik v Gaggenau o výkonu 35ks. Druhý byl z Francie značky Aries a měl výkon 40ks. Třetí byl italský Fiat, rovněž se 40ks. Ten čtvrtý byl domácí výroby z mladoboleslavské automobilky Laurin a Klement s výkonem 32ks. Veřejná doprava těmito autobusy byla zahájena 7. března 1908, ale velká váha vozů vyvolala vlnu protestů proti zbytečnému zatěžování Karlova mostu a trať byla ještě téhož roku zkrácena na úsek od Malostranského náměstí na Pohořelec. Zkrácená linka sloužila pouze půldruhého roku. 17. listopadu 1909 těžká laurinka při náročném stoupání hradní rampou od zatačky z Nerudovky dorazila k výjezdu na Hradčanské náměstí a při přerazování jí vypadla rychlost a autobus začal sjíždět dozadu. Zadní kola nezarazil ani obrubník chodníku, autobus proboural zadkem kamennou zeď rampy, dosedl spodkem na chodník a zůstal trčet zadními koly vysoko nad dvorkem jednoho z domků pod rampou. Naštěstí přitom nedošlo k žádnému úrazu, ale pro magistrát to byla jedinečná příležitost, jak se zbavit ztrátového provozu.

A před pouhými 70-ti lety, 5. října 1935, se v Praze na Novém Městě pražském narodil, „v porodnici na Štvanici“ ... pisatel těchto řádků. J.Z.

„SOKOL SYDNEY LTD“ (nic nevynechávat ani nepřidávat) na šeku nebo „Money Order“ je teď jediný „Payee“ australským bankám přijatelný. Prosíme používejte jen tento název pro všechny platby.

Československé dějiny *Dr. Kamil Krofta (Pokračování z minulého čísla)*

Také za slabé vlády Vladislava II. (1471-1516) a syna jeho Ludvíka (1516-26) byla, kompaktáta základem poměrů náboženských. Poměr husitů k církvi římské se nezměnil, ale mezi husity a katolickou menšinou země dosaženo bylo vnitřního narovnání smlouvou kutnohorskou 1485. Poměrný klid v zemi umožnil rozvoj humanismu a pozdní, t. zv. vladislavské gotiky. Za Vladislava, zvoleného r. 1490 také králem uherským, dostal se český stát ve společenství s Uhrami i tím se Slovenskem. Korunou uherskou nesl i syn jeho Ludvík, a háje ji proti Turkům, padl u Mohače r. 1526.

Když r. 1526 svobodnou volbou stavů českých byl zvolen králem manžel Ludvíkovy sestry Anny Ferdinand I. (1526-64), pán zemí rakouských a brzy pak zvolený i za krále uherského, stala se koruna česká největší a nejvýznamnější součástí tohoto habsburského panství. Byl to svazek tří států, jehož jediným pojítkem byla společná dynastie (personální unie). Na venek projevilo se prvenství koruny české v tomto soustátí, když se za císaře Rudolfa II. (1576-1611) stala Praha stálým sídlem císařského dvora i všech ústředních úřadů. Velikým stínem tohoto postavení byl největší podíl na dani zlata i krve pro obranu Uher v nekonečných válkách tureckých. Dovedné posílení moci panovnické (zvl. po vítězství nad odbojem českých stavů r. 1547) přispělo k tomu, že se dědičnost habsburské dynastie v potomní době celkem uznávala. A brzy se jeví také první známky skutečného správního sjednocování (společné ústřední úřady, společné sněmy stavů všech zemí), aniž zatím nějak dotčeno státoprávní postavení české koruny. Rozdíly mezi katolickou dynastií a většinou českého národa, jehož reformní snahy byly tehda posilňovány mocně do Čech pronikajícím luterstvím, jeví se zejména vystupováním Ferdinandovým proti rozkvétající Jednotě bratrské, která nebyla chráněna kompaktát, Ferdinandem při volbě potvrzenými. Uvedením řádu jezuitského do Čech (r. 1556) a obnovením pražského arcibiskupství (r. 1561) začal se v posledních letech Ferdinanda I. nový život katolické církve v Čechách, určovaný reformními zásadami koncilu tridentského. Česká konfese (společná podobojím, luteránům i bratřím), která byla předložena již r. 1575 Ferdinandovu nástupci Maxmiliánovi (1564-76), došla plného uznání teprve Majestátem Rudolfa II. r. 1609. Tímto Majestátem bylo všem, kdo se hlásili k České konfesi z roku 1575, přiznáno právo vyznávat podle ní svobodně a bez překážky své náboženství. Zároveň dány byly v moc stavů podobojí jak stará konsistoř husitská, tak i universita, aby obě sami svobodně obsazovali. Majestát Rudolfův z r. 1609 přinesl takto většině českého národa náboženskou svobodu. Když však tohoto umění milovného, ale chorobně podivínského císaře svrhl r. 1611 jeho bratr Matyáš (1612-19), projevovalo se úsilí protireformační stále výbojněji.

Odpor stavů proti dynastii propukl nakonec ve zjevné povstání (defenestrace dvou mistodržících Viléma Slavaty a Jaroslava Martinice 23. května 1618; zřízení revoluční stavovské vlády třiceti direktorů; zvolení Fridricha Falckého (1619-20) králem českým), které Matyášův nástupce Ferdinand II. (1619-37) bitvou na Bílé hoře (8. XI. 1620) potlačil. Vítěz potrestal celý národ neobyčejně krutě. 21. června 1621 zhyňulo 26 pánů, rytířů a měšťanů českých, odsouzených k smrti pro účast na povstání mečem katovým na popravišti před radnicí staroměstskou. V letech následujících byly mnoha stům osob a řadě českých měst konfiskovány statky zcela neb aspoň částečně. Celkem byly zkonfiskovány skoro tři čtvrtiny českého království.

Avšak nejen na majetek pokořených Čechů, i na jejich duše drsně sáhla tvrdá ruka bělohorského vítěze násilným donucováním k víře katolické a vypovídáním ze země všech, kdož přestoupiti nechtěli. Výkvět národa, dav přednost náboženství před vlastí, zanikl v trvalé emigraci. Přední z emigrace byl poslední biskup jednoty bratrské J. A. Komenský, slavný učitel národů, vychovatel, spisovatel a šířitel myšlenky mírové. Počítá se, že se takto vystěhovalo z Čech více než 30 tisíc rodin. Lid poddaný však musil zůstat v zemi a přijmouti chtě nechtě víru katolickou. Do začátku druhé poloviny 17. století zdařilo se násilné protireformaci obrátit ohromnou většinu poddaného lidu v Čechách a na Moravě na víru katolickou, zprvu často jen na oko přijatou. Obnoveným zřízením zemským z roku 1627-28, vyhlášeným z absolutní moci královské, omezena silně práva stavů. Obnovené zřízení, vyhlašující absolutní dědičnost českého trůnu v rodě habsburském tak, aby moc královská hned po smrti vládnoucího krále přecházela sama sebou na zákonného dědice trůnu, odstranilo starodávné přijímání nového krále od stavů na sněmu. Státní

samostatnost zemí českých jim však přímo dotčena nebyla. O sto let později bylo dědické právo rodu habsburského na korunu českou nejen znova slavnostně utvrzeno, nýbrž znamenitě rozšířeno (zvláště v potomstvu ženském) pragmatickou sankcí, společným řádem nástupnickým pro všechna království a země rodu habsburského, vydanou císařem Karlem VI. r. 1713 a schválenou také ode všech sněmů zemí české koruny (1720).

Veliký vzrůst královské moci v pobělohorském státě českém nebyl provázen vnějším zmohutněním tohoto státu. Vítězství Ferdinanda II. nad stavy českými bylo zapláceno ztrátou Horní i Dolní Lužice. Obě zastaveny a r. 1635 dány v trvalé držení kurfiřtství saského jakožto léno české koruny, k níž se pak již nikdy nevrátily. Soustředováním státní správy a veřejného života ve Vídni a válkou třicetiletou trpěly země české hospodářsky neméně než břemenem daňovým, za následujících Habsburků: Ferdinand III. (1637-57), Leopold I. (1657-1705), Josef I. (1705-11), Karel VI. (1711-40), stále rostoucím. Těžké ztráty, které již bělohorským převratem utrpěly český jazyk a národnost (Obnoveným zřízením dáno německému rovné právo s českým, v praxi však dávana přednost němčině), se zesilovaly trvalým útlakem jazykovým, až na konec vyšší duchovní život zaniká v českém národě skoro docela. Projevoval se skoro jen literární a vědeckou činností některých katolických kněží, kteří svá díla, věnovaná většinou české minulosti, psali a vydávali jazykem latinským (vlastenecký jesuita Bohuslav Balbín, zemřelý r. 1688). Latina se stala také výhradně vyučovací řečí pražské university, jež r. 1654 byla spojena s jezuitskou akademií, přezvána universitou Karlo-Ferdinandovou a dána do správy jezuitům. Cizí rody šlechtické, na něž přešly statky starých rodů českých, vystěhovalých ze země, zůstaly velikou většinou v národě živlem cizím, a to tak mocným, že naopak svým příkladem působily na staré rody české. Chtějíc si zjednatí možnost dvorské kariéry, která nastěhovalým rodům šlechtickým byla beze všeho otevřena, snažila se česká šlechta vyrovnati se jim znalostí jazyka německého, dávala své děti vychovávatí německy a poněmčovala se. Podobně se poněmčuje i české měšťanstvo a také po venkově se živel německý šíří, takže se poněmčily některé krajiny dotud české.

Za osvěcenského absolutismu poslední Habsburkovny Marie Terezie (1740-80) a jejího syna Josefa II. (1780-90), prvního panovníka z rodu habsbursko-lotrinského, vede již soustavné vnucování němčiny k probuzení českého národního vědomí. Němčina se stala v 18. století téměř výhradním jazykem úředním nejen v úřadech královských, nýbrž i na sněmu a v úřadech stavovských. Tehdy také byla státní samostatnost koruny české (ztenčené za bojů s Pruskem r. 1742 o největší část Slezska - krom Těšínska a Opavska s Krnovskem - a o Kladsko, jež do té doby náleželo přímo ke království českému) těžce poškozena centralisací správy státní. Roku 1749 byla zároveň s dvorskou kanceláří rakouskou zrušena česká kancelář dvorská, jež byla do té doby nejzřetelnějším výrazem samobytnosti a celistvosti českého státu, a místo obou zrušených kanceláří byly zřízeny dva ústřední úřady česko-rakouské, nejvyšší úřad správní a nejvyšší soud. Země české koruny, dotud samostatně spravované, byly takto v oboru správy politické a soudní sjednoceny se zeměmi rakouskými. Poněvadž pak koruně uherské její správní a soudní samostatnost zůstala, jevíly se země české a rakouské odtud jediným, od Uher odlišným správním celkem, nazývaným na rozdíl od zemí uherských společným jménem „*německé dědičné země*“ rodu habsburského. Jiné reformy přinesly ovšem i mnoho dobrého (ve školství, poměrech berních, poddanských a j.). Tak zejména Josef II. vydal r. 1781 toleranční patent (částečná svoboda náboženská) a zrušil nevolnictví poddaných.

Následující doba absolutismu reakčního (Leopold II. 1790-92, František II. 1792-1835, Ferdinand V. 1835-48), neměla pak již světlých stránek absolutismu osvěcenského. Význam českých stavů a jejich sněmů stále klesal. Skoro všechna správa veřejná byla v rukou úřednické, tedy nestavovské byrokracie. Tím vzrůstal význam ústředních úřadů vídeňských a dovršilo se správní sjednocování zemí českých s ostatními zeměmi říše habsburské.

Přesto zachovávaly si země koruny české své zvláštní státoprávní postavení v habsburském soustátí. Nebyly ho zbaveny ani tím, že r. 1804 společný panovník zemí českých, rakouských a uherských, František I., přijal titul „císaře rakouského“. Ačkoli brzy titul původně jen dynastický počínal se přenášeti i na spojené území dědičných států habsburských, takže se mluvilo o „rakouském císařství“, „rakouském státu císařském“, nebyla státní svrchovanost, samobytnost a jednota české

koruny, znovu byvši utvrzena korunováním Ferdinanda I. na království české r. 1836, až do r. 1848 nijak popírána.

Zatím omezený absolutismus policejní naplňoval veškeru správu státní a všechen veřejný život duchem kulturní a politické reakce. V životě veřejném i ve školství trvalo dále výhradní panství němčiny a poněmčování českého lidu pokračovalo. Ale již se v něm také vzrůstal odpor proti tomuto stavu věcí a nadšení a obětavá práce národních buditelů (Josef Dobrovský, Josef Jungmann, Frant. Palacký, Karel Havlíček) probouzela v něm lásku k rodné řeči a úctu k slavné minulosti českého národa. Buditelské práce v tomto duchu zúčastnili se vynikající měrou také příslušníci slovenské větve československého národa, v níž, ačkoli od staletí žila ve svazku uherské koruny, nikdy docela nevymizelo vědomí jazykové a národní jednoty s Čechy. A tak přes všechnu kulturní a politickou reakci mohutní národní vědomí obou větví českého národa a působením obecného politického hnutí v Evropě následkem velké revoluce francouzské vzrůstá se i mezi uvědomělými Čechy touha po svobodě politické.

Napsáno pro Atlas republiky Československé vydaný Českou akademií věd a umění roku 1935. (Pokračování)

O připravovaném osudu Čechů po vítězství Německa ve II. světové válce: z nástupního projevu R. Heydricha Praze v říjnu 1941

Leoš Jeleček

(Dokončení)

Projev R. Heydricha o plánech na likvidaci českého národa 2. říjen 1941

A nyní, pánové, **několik myšlenek o konečném řešení**, musí s sebou přinést toto: **Tento prostor musí být jednou definitivně osídlen Němci.** Tento prostor je srdcem říše a nemůžeme trpět, to ukazuje německý vývoj v historii, aby z tohoto prostoru přicházely znovu a znovu rány dýkou proti říši. Nechci však snad říci o konečném poněmčení tohoto prostoru: „Pokusíme se tedy teď podle staré metody poněmčit českou verbež“, nýbrž říkám docela střízlivě: **začíná to věcmi, s nimiž můžeme už dnes maskovaně začít.** Abychom získali přehled o tom, kdo z lidí v tomto prostoru je **schopen poněmčení**, musím provést soupis v rasově národnostním smyslu. To tedy znamená, že musím získat nejrůznějšími metodami, nejrůznějšími oklikami příležitost, abych jednou ohodnotil veškeré obyvatelstvo z hlediska rasového i národnostního. Ať už pomocí rentgenu, prohlídkami ve škole, nebo tím, že rasově přezkoušíme mládež při zdánlivém uložení pracovní služby. Musím mít celkový obraz národa a pak mohu říci, tak a tak vypadá obyvatelstvo. Jsou to takoví lidé: jedni jsou dobré rasy a dobře smýšlejí, to je pak jednoduché, ty můžeme poněmčit. Potom máme ostatní, co stojí na opačném pólu: jsou to lidé špatné rasy a špatně smýšlející. Ty musíme dostat ven. Na východě je hodně místa. Uprostřed zůstává střední vrstva, kterou musím přesně přezkoušet. V této vrstvě jsou dobře smýšlející lidé špatné rasy a špatně smýšlející lidé dobré rasy. U těch dobře smýšlejících špatné rasy se to asi musí udělat tak, že je nasadíme do práce někde v říši jinde a **budeme se starat o to, aby už neměli děti**, protože je nechceme v tomto prostoru dále rozvíjet. Ale nesmíme je odradit. To vše je řečeno jen teoreticky. Pak zůstávají **špatně smýšlející lidé dobré rasy. Ti jsou nejnebezpečnější, poněvadž je to rasově dobrá vůdcovská vrstva.**

Musíme uvážit, co s nimi uděláme. U jedné části špatně smýšlejících lidí dobré rasy nezbude nic jiného, než se pokusit usídlit je v říši, v čistě německém prostředí, poněmčit je a převychovat jejich smýšlení nebo, když to nepůjde, postavit je nakonec ke zdi, poněvadž vystěhovat je nemohu, neboť by tam na východě vytvořili vedoucí vrstvu, která by se postavila proti nám.

To jsou zcela jasné, zásadní myšlenky, které musí být vodítkem. Kdy se to stane, to je otázka, kterou musí rozhodnout vůdce. Ale plánovat to a shromažďovat materiál, to jsou věci, s nimiž už můžeme začít. [...] K tomu přistupuje ještě toto: musí nám být jasno, že tyto věci je možné uskutečnit v celém tomto plánovacím období, v této nejbližší době boje, jen jestliže budou také jednotně řízeny a plánovány. [...] Nejprve musí být tento prostor zvládnut, což nedokáží, nebude-li řízen z jednoho ústředí. Nemohu s Čechy zacházet podle čtyř různých dílčích metod. [...] Určitě budu vycházet vstříc všem přáním a potřebám žup ve všech záležitostech. Pouze

v jediném nenajdete u mne slyšení, a to tam, kde to bude narušovat to primární, totiž nutnost podmanění a koneckonců upevnění tohoto prostoru. Avšak předpokládám, že jste nacisté, a nacisti konečně ví, že celkový zájem říše je primární a že teprve pak přicházejí zájmy vlastní.

České znění stenografického záznamu projevu publikováno in: Chtěli nás vyhubit, (vyd. V. Král), Praha 1961. s. 125-137. - konec edice záznamu (L.J.).

Snad není třeba ještě něco dodávat. Jsem přesvědčen, že bychom měli o tom přemýšlet pouze v historických souvislostech, udržovat v sobě, v národě, zejména v mladé generaci, historickou paměť. Ne proto abychom se mstili a žili v předpojatosti, nýbrž abychom mysleli a žili kontinuálně s našimi více než tisíciletými dějinami a s tím vytvářeli své dějiny současné i budoucí. Do těchto dějin patří i naše společné dějiny vnitřního a evropského soužití s Němci (tedy nejen s Němci českými), s německým vůbec v kontextu utváření moderního německého národa a jeho sjednoceného státu, k němuž došlo až v roce 1871. Byly to také dějiny permanentního zápasu našich předků, českého národa o jeho samotné přežití, o svou vlastní státnost.

Nevím, proč bychom dnes měli v našich postojích a politice vycházet pouze z toho, že rok 1989 tentokrát již navěky, definitivně zajistil našemu národu a státu bezkonfliktní budoucnost v Evropě, že se prostě již nic podobného nemůže stát. Notabene, když se to jinde ve světě děje. Kolik generací si to po kolika dějinných zlomech také myslelo, aby je pak budoucí dějiny z jejich omylu rychle vyvedly? Proč „ausgerechnet“ tento způsob civilizace, tzv. „euroamerická civilizace“, připomínající stylem své existence a zejména způsobem života stále více antickou římskou říši ve fázi degenerace předcházející jejímu zániku, by měl být zárukou toho, že se již dějiny nebudou nikdy opakovat? Vždyť každý národ, každá sociální vrstva, třída, skupina, stát, primárně sledují především své zájmy. To je legitimní. Proč však bychom si neměli brát z dějin poučení abychom si jenom prostě, lidově řečeno, „dávali bacha“? A to opět zejména od roku 1993, kdy jsme rozdělením Česko-Slovenska dopustili, aby ti naši politici, jimž to krátkodobě vyhovovalo, poslali náš stát geopoliticky a geoeconomicky o řád níže? „Dávat si bacha“ je také legitimní, je to lidské, tudíž přirozené, od přírody, které jsme součástí, je to naší povinností. Mimo jiné i proto, máme-li aspoň elementární úctu ke svým dějinám a k dílu mnoha generací našich předků. Ekonomická a politická váha současného Německa sama o sobě i díky vymořivšímu se „geopolitickému“ a „geoeconomickému“ vakuu ve východní střední Evropě do této části Evropy „padá“. Ani by se o to nemusela snažit. To je realita. Zároveň je ovšem legitimní, že ti menší mají právo to těm velkým neusnadňovat, to je jejich národní či státní zájem. Pokud tak nebudeme činit, naše dějiny byly zbytečné a mohli jsme je již dávno zahodit, i když není málo těch, kteří tak činili dříve a bohužel činí i dnes. Zakončím několika výroky či aforismy moudrých lidí: „*Historie není jako jedinec, který používá lidi ke svým účelům. Historie není nic, jiného, než činy lidí sledujících své cíle.*“ (K. Marx - podle P. Tigrida „vzteklý ješita z Trevíru, který znásilňoval šlechtické dcery“). Raději tudíž výroky F. Schillera: „*Čeho jsme se nevzdali, nikdy jsme neztratili*“ nebo Charlese de Gaulla: „*Historická osudovost existuje jen pro zbabělce*“.

Zůstaňme doma: Jan Masaryk nechal po sobě varování: „*Pámbu pomoz malému národu, kdyby chtěl jít jenom s jedním velkým! To je taková kooperace, jakou nabídl vlk Karkulce.*“ Karel Čapek nám vzkázal: „*Problém malého národa není, má-li teoreticky právo na existenci, nýbrž jak se má uplatnit, když už prakticky existuje*“

To bychom měli zapřít Husa, Komenského, Palackého, Masaryka, Beneše i Čapka? Proč bychom tak měli činit?
Praha, 1. 4. 2002

+++++

**České mše se konají v 11.30 ve Strathfieldu v kostele svaté Marty
každou druhou a čtvrtou neděli v měsíci.**

+++++

Česká republika v datech *(radio.cz)*

- 1.1.1993** první slavnostní zasedání poslanecké sněmovny ve Vladislavském sále Pražského hradu
- 19.1.1993** Česká republika se stává 180. členem OSN
- 26.1.1993** vstupuje v platnost dohoda o volném obchodu mezi Českou republikou, Slovenskem, Maďarskem a Polskem
- 30.6.1993** Česká republika se stává členem Rady Evropy
- 1.1.1994** začíná vysílat první soukromá celoplošná televizní stanice Nova, brzy dosahuje obrovského úspěchu i vlivu
- 9.2.1994** česká vláda schvaluje účast v programu NATO Partnerství pro mír
- 1.2.1995** Česká republika se stává přidruženým členem Evropské unie
- 28.11.1995** ministr zahraničí Josef Zieleniec podepisuje dohodu o vstupu do OECD
- 31.5.-1.6.1996** první české parlamentní volby, u vlády zůstává koalice pravého středu v čele s Václavem Klausem, ale ztrácí většinu
- 15.-16.11.1996** první kolo voleb do Senátu, horní komory Parlamentu České republiky
- prosinec 1996 - leden 1997** prezident Václav Havel prodělal operaci v Rakousku v souvislosti s rakovinou plic
- 21.1.1997** premiér Václav Klaus a kancléř Helmut Kohl podepisují Česko-německou deklaraci s cílem vypořádat se s česko-německými vztahy, deklarace nevyřešila citlivou otázku majetku odsunutých sudetských Němců
- 16.4.1997** vláda přijímá "balíček ekonomických opatření", který reaguje na zhoršení ekonomických ukazatelů
- 5.7.1997** začínají záplavy, které mají ničivé důsledky, zejména ve východní části země
- 10.10.1997** premiér Klaus se opět po čtyřech letech oficiálně setkává se svým slovenským kolegou Vladimírem Mečiarom
- 23.10.1997** parlament schválil nové administrativní členění země na 14 samosprávných celků
- 30.11.1997** padla menšinová vláda Václava Klause
- 13.12.1997** Česká republika je jednou z deseti kandidátských zemí, které získávají oficiální pozvání ke vstupu do Evropské unie
- 2.1.1998** prezident Václav Havel jmenuje úřednickou vládu v čele s guvernérem České národní banky Josefem Tošovským
- 22.2.1998** tým českých hokejových reprezentantů získává zlaté medaile na 17. zimních olympijských hrách v japonském Naganu, po návratu do Prahy je vítá stopadesátitisícový dav na Staroměstském náměstí
- 19.-20.6.1998** předčasné parlamentní volby, jejich výsledkem je menšinová sociálnědemokratická vláda
- 12.3.1999** Česká republika spolu s Maďarskem a Polskem vstupuje do NATO
- 19.-28.9.2000** v Praze se koná výroční zasedání Mezinárodního měnového fondu a Světové banky, jednání je věnováno pokračování reforem obou organizací. Zasedání doprovázejí obrovské demonstrace antiglobalistů, dochází ke střetům demonstrantů s policií.
- 14.-15.6.2002** parlamentní volby, jejich výsledkem je křehká koalice ČSSD s US a KDU-ČSL
- srpen 2002** dochází k ničivým záplavám, mimo jiné v Praze, záplavy si vyžádaly 17 obětí, 200 000 lidí je dočasně evakuováno, škody jdou do desítek miliard korun
- 21.-22.11.2002** v Praze se koná summit NATO za účasti 49 premiérů a nejvyšších představitelů evropských zemí a USA, ke vstupu do aliance je pozváno 7 států včetně Slovenska

Teroristické útoky v Egyptě se dotkly i českých turistů - atentáty si vyžádaly i českou oběť [25-07-2005] Martina Lustigová radio.cz

Egypt o víkendu zasáhl další teroristický útok. Postihl přímořské letoviště Šarm aš-Šajch, ve kterém svou dovolenou trávily stovky českých turistů. Útoky islámských fanatiků mají od soboty i svou první českou oběť. Stal se jí teprve triadvacetiletý mladík z Ústí nad Labem, který v Egyptě pracoval pro cestovní kancelář. Více informací má Martina Lustigová.

Cyril Svoboda, foto: ČTK

Podle ministerstva zahraničí bylo v oblasti o víkendu asi 1500 - 2000 českých turistů. Jeden český občan byl při atentátech zabit, další byl zraněn. Čeští diplomaté v Egyptě celý víkend objížděli tamější nemocnice a zjišťovali, jestli mezi zraněnými nejsou další Češi. Zranění totiž byli z místa útoku odvázeni do až 100 kilometrů vzdálených nemocnic.

Ministr zahraničí Cyril Svoboda v sobotu útoky v Egyptě odsoudil. Zároveň vyzval k zachování klidu:

"Celý svět odsoudil terorismus jako nepřijatelný nástroj, a proto je potřeba i ve skutečích být v tomto velmi úzce solidární. A hlavně si nenechat vnutit pocit strachu."

Někteří čeští turisté se kvůli obavám z dalších útoků rozhodli pro okamžitý návrat domů. V sobotu po poledni pro ně z Ruzyně odstartoval speciál ČSA, který je v noci na neděli bezpečně přepravil do ČR. Na palubě speciálu cestovali také lékař a psychologka.

Ruzyně - návrat českých turistů z Egypta, foto: ČTK

A právě psychologka Klára Zbořilová nám o smyslu psychologické pomoci řekla víc: *"Smyslem toho je, pokud někdo bude tou událostí natolik traumatizovaný, podchytit akutní případy těchto lidí, a těmto lidem poskytnout tzv. první psychologickou pomoc. Smyslem první psychologické pomoci je předcházet chronickému zapouzdření, chronické fixaci toho traumatu, která potom člověka může obtěžovat delší dobu a hodně mu snížit kvalitu života. V nehorším případě může ústít až do dlouhodobých chronických zdravotních obtíží nebo psychické choroby."*

Otřesení turisté, kteří často byli blízko epicenter výbuchů, popsali zážitky z probuzení bombou jako velmi traumatizující. Lékař Petr Malý po návratu uvedl, že některým pasažérům musel proto naordinovat tisíce prostředky: *"Z těch zhruba 100 pasažérů, které speciál vezl zpět do republiky, bych řekl, že zhruba 30 zažilo psychický otřes. Lidem rozdávali utišující prostředky. Na palubě jim došlo, co se stalo, a co by se bývalo mohlo stát jim. Člověk, který je zraněný, na palubě speciálu nebyl."*

Někteří čeští turisté bydleli v hotelích nedaleko místa výbuchu. Popsali, že je exploze vzbudila, některým dokonce rozbila okna. Kritizovali také přístup egyptských bezpečnostních složek. Pomoc prý přišla pozdě, vládl chaos a policie pak údajně až příliš omezovala pohyb cizinců.

Trosky hotelu Ghazala Gardens v Šarm-aš-Šajch, foto: ČTK

Vojtěch Krejčíř z Mostu sice nebyl blízko epicentra výbuchů, traumatizující zážitek si ale z dovolené odváží také: *"Slyšeli jsme jenom rány, bylo to v noci. Pak jsme tam viděli trosky průčelí hotelu Ghazala Gardens, vedle pak byla úplně rozbitá pizzerie. Takže kdo byl v té pizzerii, tak to odnesl taky. A teď jsme viděli, že tam stavěli zástěny a odklízeli to."* Další z turistů - Filip Talpa z Prahy - v době výbuchu projížděl v autobuse tržištěm, na kterém vybuchla

jedna ze tří bomb: *"Ono být pět metrů od té bomby je 'super', no! My jsme byli v autobuse, takže jsme skákali z okna autobusu."* Pro velký zájem českých turistů o

návrat domů vyslala ČSA do oblasti druhý speciál, který v pondělí ráno přivezl do Prahy dalších 76 turistů. Řada turistů využila také pravidelných linek.

Bezpečnostní informační služba je po teroristických útocích v Egyptě ve střehu. Uvažuje rovněž o rozšíření spolupráce s některými státy severní Afriky. V současnosti už BIS spolupracuje po celém světě s více než 50 službami z přibližně 40 zemí. Jakékoli dlouhodobější zpravodajské styky se zahraničními partnery však musí schválit vláda. Mluvčí BIS Jan Šubert také upozornil, že v Česku už zvýšená bezpečnostní opatření existují: *"Nezrušili jsme ani jediné opatření, které jsme učinili v souvislosti s útoky v Londýně. Jinými slovy, naše zdroje v rizikovém prostředí jsou výrazně oživeny. Naši lidé se snaží, aby jim neunikl ani sebemenší detail. Pozornost je věnována i věcem, které spolu na první pohled zdánlivě nesouvisejí."*

Počátky povinných občanských průkazů u nás

Aleš Uhlíř *Neviditelný pes* 13.7.2005

Nedávné teroristické útoky spáchané v Londýně na civilním obyvatelstvu jsou, jak to tak vypadá, vodou na mlýn zastáncům povinných občanských průkazů pro britské občany. Tím by se Británie opět vrátila k praxi povinných průkazů, zavedené na počátku druhé světové války a ukončené po roce 1945. My jsme si již, pravda, na občanské průkazy zvykli. Přesto se i u nás po roce 1989 objevily úsměvné akce pro jejich zrušení. Jeden z odpůrců povinných občanských průkazů ze své občanky (tehdy knížka s papírovými listy) uvařil na Staroměstském náměstí polévku a za asistence televizního štábu ji snědl, čímž si vysloužil stíhání pro přestupek. Přestože u nás se již nikdo nad občanskými průkazy nepodivuje, je zajímavé podívat se na to, za jakých okolností naše povinné osobní průkazy vznikly.

I u nás je zavedení oné vymoženosti jako jsou povinné občanské průkazy spojeno s počátkem druhé světové války. Držíme v tomto směru dokonce světový primát, neboť britské a další povinné občanky teprve následovaly. Nařízením z 10. 9. 1939 (Říšský zákoník I S. 1739) byla na našem území poprvé zavedena povinnost prokazovat se osobním průkazem. V ustanovení § 2 nařízení stálo: „V oblasti Říše jsou všichni němečtí občané a příslušníci Protektorátu Čechy a Morava starší 15 let povinni na úřední výzvu prokázat se úředním průkazem s podobenkou.“ V protektorátu šlo o známou „kenkartu“, v Sudetech to byl osobní průkaz (Personalausweis). Obsahově rozhodně nic moc v porovnání s tím, co nám slibuje blízká budoucnost. Osobní průkaz byl opatřen fotografií s razítkem policejního úřadu, který průkaz vydal (v obcích s vlastní správou to byl starosta, vykonávající současně funkci místního policejního úřadu) a vedle běžných údajů (jméno, příjmení, datum a místo narození, bydliště) uváděl některé další, dnes bychom nejspíš řekli biometrické (barvu očí a vlasů, tvar obličeje, postavu). Přitom se u popisu postavy vystačilo s termíny jako střední, středně velká, velká apod.

Avšak již v roce 1939 si byli tvůrci nových pořádků zřejmě dobře vědomi toho, že bez centrální evidence obyvatelstva se jejich mocenské plány neobejdou. V dubnu 1939 (nařízení říšského ministra vnitra o zřízení Volkskartei - RGI. I S. 823 z 21. 4. 1939) tak vznikl první pokus o včlenění všech občanů do jednotné kartotéky. Obyvatelé nebyli evidováni podle bydliště, nýbrž podle ročníků narození. Nejdříve se Volkskartei budovala v původních oblastech Říše a až v roce 1941 (nařízení RGI. I 1941, Nr. 120 z 23. 10. 1941 o zřízení Volkskartei ve Východní marce a v Sudetech) se přikročilo k podchycení obyvatel Rakouska a Sudet. Ve vládním okrese Opava vytiskla karty pro Volkskartei opavská tiskárna A. Drechslera založená v roce 1779 (úřední předtisk 300 pro muže, 301 pro ženy).

Na výzvu policejního úřadu vyplnil každý obyvatel německé říšské příslušnosti narozený v letech 1869 až 1936 zvláštní kartu. Za nezletilé tak učinili zákonní zástupci. Systém propojených kontrol a hrozeb zaručoval správnost evidovaných údajů. Kromě běžných osobních údajů se na kartě uváděly údaje o pobytech v cizině delších než 3 měsíce, jazykových znalostech, podrobné údaje o vzdělání, zdravotní omezení, vlastnictví pracovní knížky a vojenské číslo. Výslovně bylo zakázáno (§ 3 nařízení z 21. 4. 1939) shromažďovat údaje o majetku a příjmech. Tato „Urkarte“ zůstala u místně příslušného policejního úřadu, avšak ověřené údaje o každé osobě

putovaly přes okres a vládní kraj až do Berlína. Výsledek – Lochkarte čili děrný štítek zřízený každé osobě byl vlastně prvním nosičem s digitálním záznamem, zpracovaným mechanickými počítači pomocí tehdy nejmodernější technologie koncernu IBM. Cílem statistiků – tvůrců Volkskartei – bylo propojit veškeré údaje vedené jednotlivými úřady o každé osobě a – slovy tehdejšího žargonu – učinit všechny obyvatele „skleněně průhledné“. Plány však nakonec narazily na meze technických možností. Mechanický systém děrných štítků – Hollerith ve finále nestačil na obrovskou masu sbíraných dat, nezaručoval dostatečnou rychlost a preciznost. Jeden válečný rok navíc, jak uvádí dostupná literatura o Volkskartei, by prý stačil k přechodu na počítače elektronické (tehdy vyvíjené „velkoněmecké zařízení EDV“ – Zuse 1). Po válce se tento systém shromažďování údajů a jejich kontroly v informační síti vytvořené spoluprací různých úřadů stal odstrašujícím příkladem toho, kam až může totalitní stát dojít. Dnes, v době shromažďování osobních údajů na nesčetných místech, centrálních národních zdravotních registrů a snadného přístupu k osobním údajům kterékoli osoby, již sotva kdo Volkskartei vzpomene. Který stát by se ostatně spokojil s tak malým počtem údajů o svých občanech! Národní kartotéka 1939-1945 je příkladem, že míra moci státu nad jedincem je omezena pouze technickými možnostmi. Kdoví, kam nás digitální svět, nazvaný básníkem Ivanem Divišem cestou do pekla, přivede.

Smrt pod motolskou hruškou v roce 1915

Jak opravdu vypadal ten idylický život za Rakousko-Uherska (Poznámka redakce).

Dagmar Štětínová Český kalendář 2005

*Silný dojem, rozhodující pro mé jednání,
učinili na mne čeští vojáci.*

*Sami šli na frontu neochotně,
brzy odpírali bojovat a vzdávali se.
(T. G. Masaryk: Světová revoluce)*

Letos tomu je 90 let, co byl popraven šestatřicetiletý Josef Kudrna, prostý voják, dělník, otec sedmi dětí. Po dnes nám jeho tragédii připomíná v Motole ulice po něm pojmenovaná. Kdo byl Josef Kudrna? Proč byl popraven?

Tak jako mnoho jiných před ním, i později byl tento mladý muž obětí tehdejší rakouské justice. Stalo se to koncem dubna 1915, kdy byla k odjezdu do pole připra-

vována 4. náhradní pochodová setnina. Rakouský generální štáb měl informace, že se mnozí dezerte českých vojáků, kteří nechtějí jít od rodin do války za cizí zájmy. Byli již také informováni o Masarykově zahraniční činnosti a tvoření československých vojsk za hranicemi. Nenávist k českým rebelům se stupňovala až do doby, kdy se jim do ruky dostal Josef Kudrna. On to měl být, na kom si mohli zchladiť rozpálenou zlost. V Benešově se mezitím vzbouřila jedna setnina pro týraní vojáků důstojníky.

Kudrna narukoval na počátku války jako záložník ke 102. pěšímu pluku, zúčastnil se, už nerad, tažení do Srbska. Pocházel ze zemědělské rodiny a až do války pomáhal rodičům v hospodářství. Po vojenské prezenční službě se oženil s Aničkou Pánkovou a dostal trvalé místo jako deputátník na statku, kde si jej vážili pro jeho veselou, poctivou povahu a pracovitost. Děti měl jako schůdky, Anička měla jedno v náručí a jedno pod srdcem, když musel narukovat do války.

Odjezd připravované setniny byl určen na sobotu 3. května 1915. Vojákům se do pole nechtělo, reptali, padlo i několik vtípů na poměry v posádce, na důstojníky. Setnina však byla brzy zkrocena, a teď měli být označeni původci odporu. Tak jako bylo zvykem, našli se i mezi vlastními ti, kteří označili největší reptaly: vojiny Smitku a Kudrna, desátníka Macourka. Kudrna navíc byl svědectvím vojína

Chocenského obviněn, že s puškou v ruce zaujal jakousi pozici proti svému veliteli. Podle svědectví jiných však bylo dosvědčeno, že Kudrna při zatčení zakopl o pyramidu pušek a chtěl je při padání zachytit, ale v té chvíli se velitel otočil, a měl důvod.

Soud nad Kudrnou měl být urychlený a využit jako odstrašující případ - pro výstrahu všem českým vojinům. Obhajoba nepřipuštěna. Marně lékaři dokazovali, že se vojáci před odjezdem napili na rozloučenou a nebyli zcela při smyslech, Kudrna byl označen za velezrádce a určen k popravě. Ostatní dostali jen vězení.

Časně ráno byl z posádkového vězení s okovy na rukou odvezen do kasáren do Motola, potom odveden na cvičiště. Celá pražská posádka tu stála připravena, seřazena tak, aby se mohla dobře dívat, co by ji čekalo, kdyby...

Stál tady prostý český vojin, který projevil, jak se mu nechce do boje, jenž nebyl jeho bojem. Na návrší byla postavena baterie dělostřelectva. K popravě bylo vybráno osm vojinů z Černínských kasáren hradčanských. Stáli ve dvou řadách za sebou a všichni museli mířit na Kudrnu. Žádný z nich nikdy nezjistil, zda to byl on, kdo jej zastřelil. Jeden z nich však z toho zešílel.

Vstupenky k popravě dostala část německé inteligence, paničky důstojníků i dámy z polosvěta. Druhý den se psalo a mluvilo o popravě po celé Praze. Byla odsuzována. Do hostinců byli vysíláni zvědové, aby naslouchali, kdo je s popravou nespokojen.

Kudrnově Aniče do rána zbělely vlasy. Zůstala sama se sedmi dětmi, nejmenší v peřince. Statkář, u kterého pracovala, ji okamžitě propustil z obavy, že bude stíhán za pomoc Kudrnově ženě, nechtěl mít oplétačky s úřady. Sedávala u hrobu svého muže na Olšanech, ale odtud ji vyhnala policie. V bytě své sestry se 14. 6. 1915 oběsila. Stalo se to v Perunově ulici č. 19 na Vinohradech. Nejmladší dítě zemřelo v nalezinci, jiné vyrostly v ústavech, chlapce si nechala sestra Aničky Kudrnové, jedné dívenky se ujala bezdětná paní.

Ke dvacátému výročí Kudrnovy tragické smrti byl v Motole roku 1935 postaven pomník. Československý soud po převratu se zabýval Kudrnovým případem a vynesl pro něho osvobozující rozsudek. Co však to bylo platno po tragédii tolika životů jeho rodu?

Kudrnova ulice je v Motole podnes, ale málokdo ví, jaký muž jí zanechal jméno. Kde se nachází pomník, u kterého postál i sám první prezident Československé republiky, T. G. Masaryk a při jeho odhalení promluvil památnou řečí, není známo, ale v blízkosti ulice U hrušky či Kudrnovy je umístěna alespoň pamětní deska.

OBRÁZKY ZE STARÉ ČESKÉ SYDNEY

Bořek Šindler

VLNA, VLNY A VLNĚNÍ

O Australii jde po světě fáma, že rajtuje na hřbetě ovci a že australské rouno je snad vůbec nejlepší vlna všech vln na naší planetě. Ono tomu asi tak skutečně bude a Australané podobné názory nijak nepotírají. Tenhle druh vlny sem kdysi zavedl jeden z bývalých trestanců záhy po svém propuštění, nějaký Mr. Macarthur. Měl prostě skvělý nápad. Nakoupil ve Španělsku stádečko ovci druhu merino, dopravil ty prapředky dnešních mnohamilionových stád do pátého světadílu a už to jelo a jede dosud. O téhle vlně však řeč tady nebude.

Nám jde o vlny Čechů a těch bylo hned několik. Naši zdejší lidé někde vystrachali zprávu o tom, že už v prvním kontingentu trestanců byl jakýsi český zlodějíček a protože je nyní v Sydney velkou módou vysledovat svůj původ až k té první flotile, dostává se i Čechům jistého uspokojení, že i oni tu byli mezi prvními. Pak prý tu byli ještě další čeští misionáři a také jistý dr. Lhotský sem měl zavítat už v devatenáctém století. V Australii přistál i „zuřivý“ reportér z Prahy Egon Erwin Kisch v třicátých letech století minulého a rozvířil zde patřičně tichou hladinu této země, ale skutečná první vlna z republiky se zde objevila až když sem dorazili první čeští utečenci před

Hitlerem, na samém počátku druhé světové války. Těm, jako všem ostatním takovým utečencům se dostalo přízviska „refo“, tedy refugees. Refos sem importovali evropské aktovky - zde tehdy neznámé - a těm se začalo říkat „refo bags“. A protože Australané nemají daleko k peprnějšímu označení, začali tuto kastu lidí nazývat bloody refos. Bloody refos nosili bloody refo bags a tak dále. Po skončení války pak dorazili ku břehům této zaslíbené země další a další refos, tedy bloody refos, a mezi nimi i velká vlna českých osmačtyřicátníků. A těch byla pěkná várka. Odhady se liší, ale bylo jich asi dobrých dvacet tisíc.

Po druhé světové válce sem lodě dopravily přes milion osazenců sběrných lágrů v Německu, Ukrajince, uprchlíky z baltských zemí, Jugoslávce, Poláky a Slováky - hlinkovce, a čeští uprchlíci - osmačtyřicátníci tvořili tu poslední skupinu utečeneckých přistěhovalců. Na rozdíl od ostatních se ta česká várka vyznačovala zajímavým rozvrstvením. Ti ostatní přicházeli jako rodiny s malými dětmi, ale mezi Čechy převládali mladí muži, svobodní hoši. Podmínkou bylo mít dobré zdraví a vyvinuté svaly. Austrálie potřebovala tovární a zemědělské dělníky. Těch mezi Čechy bylo poskrovnu, ale Australané na to nebrali ohled. Tady máš lopatu a tady máš práci a tak se z vysokoškoláků rychle vytvořila potrava pro továrny. Z některých se stali hubiči králíků, stavěči plotů kolem vnitrozemských farem a velká část byla poslána na výstavbu a rekonstrukci Sněžných Hor. Proletarisace Čížků byla rychlá a celkem dokonalá a dostat se z těchto zajímavých a uspokojivých povolání k svému fochu se dařilo jen pomalu. Když potom po dalších dvaceti letech přišla další vlna Čechů-osmašedesátníků potkala se s daleko větším porozuměním a uznáváním vzdělání. V prvních letech po válce Australané ještě tápali - co bloody refo, to lopata...

Kromě obyvatelů německých táborů v americké a britské zóně sem lodi dopravovaly i jiné Evropany - kromě Němců. Němec se sem počátkem padesátých let prostě nedostal a jakkoli se to musí zdát dnešním lidem podivné a nepravděpodobné, německá děvčata obcházivala uprchlické tábory a žadonila zcela nemajetné běžence - Neněmce o sňatek. Jako manželka uprchlíka se taková Němka do Austrálie dostala. Později ovšem Australané zpřístupnili tehdy ještě široceotevřené brány i Němcům. Australané by si byli přáli, aby nově příchozí osazovali i vnitrozemí. Evropané se však začali koncentrovat hlavně kolem dvou měst - Melbourne a Sydney, ale i Perth, Adelaide a Brisbane byly ve floru. Jenom ne na venkov, tam nechtěl nikdo. Z Čechů málokdo. Byla ale stavěna nová průmyslová centra jako například Port Kembla jižně od Sydney a ta absorbovala tisíce uprchlických duší.

Sydney by si byla ovšem přála, aby našinec hned hovořil plyně anglicky a choval se jako Australan. To ale bylo Čechům proti srsti, a nejen Čechům. Kromě toho to byla holá nemožnost. Začal tedy opačný proces asimilační. Obyvatelé Sydney se počínali přizpůsobovat těm nově příchozím. Pan Cyril si otevřel delikatesní obchod, dodnes fungující, kde i australské nozdry počaly přičichávat ku středoevropským lahůdkám. Jistý pan Slavík si otevřel Slavonic Delikatessen, následován panem Mikešem. Vyrojily se české hospůdky. Australané tehdejší doby neznali prakticky bydlení v patrových domech. Kdo si pamatuje na Sydney z padesátých let potvrdí, že se tehdy zdálo neuvěřitelné, aby se Sydney změnila a ejhle - za pár desítek let je Sydney novým velkoměstem s mrakodrapy a potravinami absolutně všech evropských i neevropských druhů.

Co se ovšem nikdy nezměnilo a změnit nedalo byl čarokrásný sydneyjský přístav. Od svých prvopočátků v době trestanecké vyrůstala Sydney bez valného zásahu plánování a proto je i dnes jakýmsi neplánovaným leč útulným bordýlkem na kolečkách. Dříve většinou uniformní čtvrti nabyly individuálního charakteru a například dnešní Paddington, dříve doupe zločinců, nebo Surry Hills, další dříve vykřičená čtvrt, jsou dnes oasami individuality. Sydney se honosí nádhernou Operou a východní předměstí by obyvatel z padesátých let dnes nepoznal.

A zásluha Čechů na té gigantické transformaci? Jen skrovná. Maďaři vystavěli Double Bay, Italové oblažili Leichhardt. Ale Češi postavili na nohy lyžování a to budiž přičteno k jejich zásluze. Jména jako Šponar a Nekvapilová jsou vryta do lyžařských oblastí Modrých Hor. Ale v Sydney už od prvopočátku českého přistěhovalectví měli Češi tendenci rozptýlit se a nežít v koncentraci jako třeba Řekové či Libanonci. Snad jen kolem Bondaje je jakás takás česká atmosféra. K tomu vlnění přistěhovalců přispívali Češi jen neokázale. Jeden trumf bychom snad ale přece jen měli. Nejslavnější australsko-britský dirigent původem ze staré sydneyjské rodiny, Sir Charles

Mackerras, studoval pod taktovkou pražského mistra Talicha. Je tu ovšem i zakladatel australského baletu Eduard Borovanský.

Druhá velká poválečná vlna Čechů-osmašedesátníků se od počátku za účinné pomoci Australanů dovedla prosadit v sydneyjském životě mnohem aktivněji. Dalo by se říci, že také blahodárně oplodnila vlny dřívější a také omladila český živel. Je tu dnes i další vlna - vlna českých studentů zde v Sydney studujících angličtinu i jiné obory. Je ještě příliš brzy tyto inteligentní a čilé mladé Čechy jakkoli kategorisovat. Zdá se ale, že i mezi nimi je pěkná hrstka budoucích Australanů. Ti mají proti svým předchůdcům jeden velký náskok - mohou se kdykoli vracet domů do Čech a nejsou vystaveni nostalgii, která trápívala vlny předchozí. Kolik jich zde uvízne v osidlech svobodného a tolerantního života se dovědí až generace příští. Doufejme však, že už nikdy nebudou břehy Austrálie skýtat útulek těm, kteří se domů nebudou smět vracet. Leč v Čechách, jak víme, čert nikdy nespí...

Vlny a vlnění?... Poválečný přísun Novoaustralanů rozpoutal bouři a přemodeloval Austrálii. Na to zatím Staroaustralané nepřišli. Či spíše přijít nechtějí. Rozhodně se k tomu nemají.

Z TAJŮ KRÁS ČESKÉ ŘEČI

Bořek Šindler

Opakujeme se. Ale není opakování matkou studií? Repetitio est mater studiorum... A co říkali již staří Římané, to nám budiž vodítkem i dnes.

Všichni víme, nebo alespoň tušíme, že kdyby pražský taxikář od Prašné brány Venca Tvrdas anebo jeho dvojník a stranické eso Pepča Jakeš nebo dokonce soudruh prezident Novotný byli estetickými měřiteli výbornosti a reformátory českého jazyka, obešla by se naše řeč s nějakými těmi dvěstěpadesáti slůvečky. Nu, řekněme, dvěstěpadesátipěti. Povětšinou z oboru kuchyně, zažívání a klení jako takového. Nebylo by dáno místo nuancím nijakého druhu a na pár set let by byl pokoj s estetikou. Venca Tvrdas by se nesnažil rozlišovat například mezi peřinou hebounkou a heboučkou, zajímalo by ho především, má-li ona peřina čtyři rohy a úplně na prvním místě jeho omezené zvědavosti by figurovala otázka, kolik párů nohou se pod onu čtyřrohou duchnu vejde. Jedním slůvkem, Venca slyne jadrným utilitarismem. A žádný láry fáry, ne? Kdo by se mazal se zásobou slovní - ale to by on ten Venca vyjádřil daleko jadrněji a - on, negramatik - slovesem jemu se jevícím mnohem případnějším.

Nicméně Vencové se ještě české hovorové estetiky zcela nezmocnili a my Nevencové stále máme bohudíky co rozlišovat. Tedy také mezi peřinou, peřinečkou hebkou, hebounkou, heboučkou a heboulinkou. Měkkou, měkýnkou, měkounkou, měkoulinkou. A povězte, vy Nevencové, není to skoro zázrak? Řečem jako angličtině, němčině či francouzštině se o tomto druhu lišení také však nikdy nesnilo. Měknout, měkčit, změkčovat, změkčit, naměko, měkce, měkounce. Malinká a maličká. Malilinká. Teploučká a teplounká. Hezounká a hezoučká či dokonce hezoulinká. Pusa, pusinka, pusinečka. Dokonce ledvina i ledvinka - ale pozor. Však víme, že sice naše chuťové žlázy se mohou těšit na ledvinky, nikoli ale na ledviny. Točit lze kohoutkem, nikoli kohoutem. Tílko, těličko - tím se dámy pochlubit mohou. Na plážích i onde. Dokonce i tělem. Nikoli tělesem. Nebo tělískem. Holub, holoubek, holubeček. Ale už jen holubice nebo holubička. I holubinka, ale zde pozor na otravu. Té chudoby... Holubka nám buď vypadla anebo čeští obdivovatelé dámských vnaď se k ní nikdy nedopracovali. A což ten obrovitý rozdíl mezi studní a studánkou či studánečkou, studenečkou a tu vysekáme či prosekáme, prerubeme nikoli sekerou alebrž právě jen tou sekerečkou. Máme, žel, jen vařečku, nikoli vařici či vařku... Ale i bez té vařice toho máme dost a dost, nemyslíte? Pokrývač nemusí být pokrytcem. Nakladač není nakladatelem. Skladač nebývá skladatelem. Skládat, nakládat, pokládat, ukládat, vykládat, klást, překládat, předkládat, předpokládat, dokládat, obkládat, vkládat, příkládat, odkládat, zakládat, vynakládat, a k tomu přistupují dokonavé/nedokonavé dvojice skládat/složit, vykládat/vyložit, spoluložit, a také záporné tvary nevykládat, nevložit a tak dále, třeba až do nekonečna bychom tak mohli pokračovat. Dostáváme plat, ale i kdyby byl plátkem, není to plátek. Část,

částka, ale ne částice. Konev, konvice, konvička, konévka. Ale poleva nebude polévkou. Nádobi není nádobou, nádobkou. Dovolená, ale dovolenka a volenka.

Jídelníček máme ovšem také jen bez jídelníku. Krapánek bez krapance. Ale je tu krapka, krapinka, krapička. Ale obraťme list od těch věčných zdobnělin a zdrobnělinek. Což takhle louka? Máme louku, lučinu i luka. A palouk. Voda nemůže hučet ani po louce, ani po lukách. Hučí nám Čechům jen a jedině po lučinách. Bory nešumí po skále, vřzycinky šumí jen a jen po skalínách. Venca Tvrdšas by přes své taxikářské rtíky nikdy sice nepřenesl ani skalinu ani skaliny, ale když už by šlo kór do toho tuhýho, a k tomu u nás v Čechách dochází jen jednou za uherský, nikoli maďarský, měsíc, postaví se ten Venca přece jen do toho pozoru - a to je co říct - a spolu s ostatními zanotuje, že ty bory přece jen šumí po těch skalínách. Takže i on ten námi vysmívaný Venca Tvrdšas není takovým tvrdšasem za jakého my ho chceme mít. Však to Češi zažili, když do toho tuhého šlo. A mimochodem, v září 1938 on ten Venca taky narukoval k své jednotce ajncvaj. Tak pozor, a s tím Vencou prostě pomalu, pomalounku, polehounku.

Tyto řádky nepsal básník. Kdyby jím však byl, vysvětlil by asi, že ta naše mluva je našim snad tím nejmocnějším, byť nevývozním artiklem. Schopným vyjádřit kdeco. Nuance české řeči jakoby mezi skutečně neznaly. Při používání běžné mluvy my to ani při nejlepší vůli nezaznamenáváme. Barvitost a barevnost češtiny i její pestrost je přímo neuvěřitelná. Ale dovedete si představit to řádění, ten poplach, kdyby nám na tu mluvu chtěl dnes někdo sáhnout? No to by bylo něco, něco, to by ale bylo něco. Ba rádil by pak i Venca utilitarista. Chválabohu nám na ni nikdo nesahá, dnes už ne. Jen my sami si často ani nechceme připustit, co v té naší řeči máme, jaké poklady skrývá, a že stačí jen málo, malounko a dovedli bychom ty její poklady odkrývat a užívat zcela hladce. Dovedli bychom, jen kdybychom se nehanbili. Jaksi sami před sebou... Tedy Nevencově všech českých krajů spojme se. Nelaňme a nebojme se semtam hrábnout do květnatějšího koše. Ale na obranu našeho Venci Tvrdšasa bych ještě dále uvedl, že on by nikdy, nikdy by on nedokázal přenést přes své utilitaristické rty otrlého taxikáře - a to i při své veškeré nechuti a neschopnosti pronést květnaté slůvko - větu jako - Slečno, dovolíte, že si k vám budu přisednout? Kdyby on to tak položil, bude si slečna asi odsednout. Odsedávat a nakonec i odsednout. Ledaže by on mávnul americkou vlaječkou... O tom řeč už sice byla, ale není i to zajímavost nad zajímavostí? A v ní i utajená síla Vencovy mluvy?

SOKOLSKÁ KNIHOVNA OTEVŘENA PRO
PŮJČKY KNIH A VIDEOKAZET OD ÚNORA DO
LISTOPADU VŽDY V PÁTEK VEČER OD 20 DO 21HODIN.
VOLEJTE RAYE ČERNÉHO tel 02 9451 4886
nebo PETRA ČERMÁKA tel 02 9981 4765

Byt v centru Prahy k pronájmu.

**Tento byt je vhodný pro 1 až 4 osoby, je prostorný (skoro 100 m²),
kompletně zrenovovaný a moderně zařízený v absolutním centru
Prahy (2 minuty pěšky od Václavského náměstí).**

**Nájemné je 60 AUD pro jednu osobu, 80 AUD pro 2 osoby, 100 AUD
pro 3 osoby a 110 AUD pro 4 osoby na noc (minimum 4 noci).**

Čisté povlečení a ručníky jsou samozřejmě dodány v ceně.

Sleva je možná za ubytování na 10 dní a více.

Prosím volejte 08 9761 1047 nebo 02 9816 2026 pro bližší informace a booking.

**Naše restaurace bohužel skončila
činnost 24. září. Zájemci o znovu-
provozování volejte (02) 9981 4765**

„SOKOL SYDNEY LTD“ (nic nevynechávat ani nepřidávat) na šeku
nebo „Money Order“ je teď jediný „Payee“ australským bankám
přijatelný. Prosíme používejte jen tento název pro všechny platby.

SOKOL STARS – KIDS 0 TO 10 YEARS OLD

*Twinkle twinkle Sokol Stars
Hanging off the monkey bars
Trampolines and climbing walls
Somersaults and lots of balls
Twinkle twinkle Sokol stars
Hanging off the monkey bars*

SATURDAYS FROM 3.30 TO 4.30

OCT 8, 22; NOV 5, 19; DEC 3, 17

CALL JANE 0438 014 125

Vážená sestro, vážený bratře,

PŘÍSPĚVKY na rok 2005 \$ 25.00

Dovolujeme si Vás zdvořile upozornit, že členské příspěvky jsou nyní splatné. Dle nových klubových Stanov členské příspěvky bylo nutno uhradit do konce ledna 2005! Šek nebo Money Order prosím vystavte na „**Sokol Sydney Ltd**“. Nezapomeňte též napsat svoje jméno a adresu.

M. Moravec, PO Box 19, CROYDON PARK, NSW 2133. Telefon 9744 1805.

Příspěvky 2005	\$ 25.00
Příspěvky 2004 (pokud nezaplacené)	\$ (\$ 25.00)
Dar na Věstník	\$
Dar na údržbu Národního domu ...	\$
Celkem	\$

FREE LOAN CAR
All Vehicle Servicing & Repairs!

Daniel Chermak, Owner and Technical Director

We Wash & Vacuum Your Car!

Manly also open Saturdays 7.30 - 12pm

Manly: 9976 3255 Brookvale: 9905 9588

☎9806-0944

VLADIMÍR GAZDÍK – PRÁVNÍK – SOLICITOR
ADVOKÁT POSKYTUJE VEŠKERÉ
PRÁVNÍ PORADY BEZPLATNĚ
PRO BRATRY SOKOLY
A JIMI DOPORUČENÉ KLIENTY

VLADIMÍR GAZDÍK LL.B. & CO. SOLICITORS

Solicitor of the Supreme Court of New South Wales

Vladimir Gazdik LL.B
Solicitor

SUITE 608 OFFICE TOWER WESTFIELD SHOPPINGTOWN
159 - 175 CHURCH STREET PARRAMATTA NSW 2150

Phone: 9806 0944
Mob: 0407 274 734

Fax: 9806 09555
vgazdik@bigpond.com

OFFICE V PARRAMATTA
WESTFIELD SHOPPING CENTRE

WHAT'S ON IN OUR SOKOL

Sport:

- Aerobics:** Every Tuesday night 8.00 pm.
Nohejbal: Every Wednesday night 7.30 pm.
Volejbal: **Young team:** Sunday afternoons
Friday team: Every Friday night
Saturday team: Saturday afternoons 4.30 pm
on the dates advertised for children's
gymnastics on the pages of this issue.
- Children:** Same Saturdays as volleyball above from 3.30 to 4.30 pm
on the dates advertised on the pages of this issue.
Call Jane 0438 014 125
- Table tennis and other sport activities:**
Any time by arrangement to fit-in with the above.

Restaurant / Dining:

**NAŠE RESTAURACE BOHUŽEL SKONČILA
ČINNOST 24.ZÁŘÍ.
ZÁJEMCI O ZNOVUPROVOZOVÁNÍ
VOLEJTE (02) 9981 9765**

**FOR ALL ENTERTAINMENT AND SOCIAL EVENTS
WATCH OUT FOR ANNOUNCEMENTS IN "VĚSTNÍK",
SPECIAL ADVERTISING OR OUR WEBSITE:**

www.sokolsydney.com

LIBRARY: Friday 8pm to 9 pm February to November

Roční předplatné Věstníku

Za 6 čísel \$ 25.00

Ceny reklam ve Věstníku

(6 čísel / 1 číslo)

- Celá stránka \$ 240.00 / 100.00
Polovina stránky \$ 120.00 / 50.00
Třetina stránky \$ 80.00 / 33.00
Čtvrtina stránky \$ 60.00 / 25.00

VĚSTNÍK

Sokol Sydney Ltd

If undelivered return to:

16 Grattan Cres

FRENCHS FOREST 2086

Print Post Approved
PP 239732-00003

POSTAGE
PAID
AUSTRALIA